Зорінна Нової Доби

і Вісник Присутності Христа

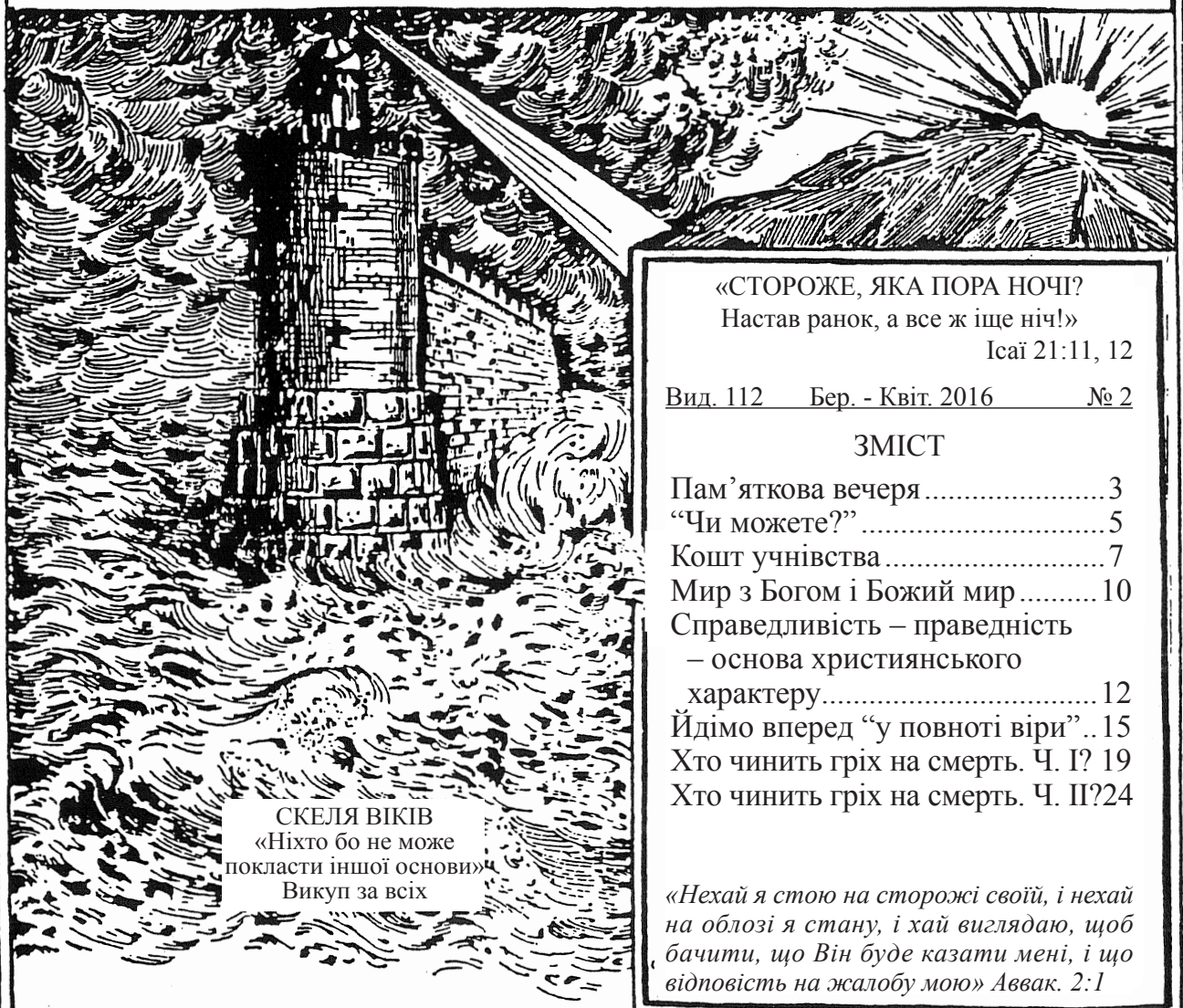

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж іще ніч!»
Ісаї 21:11, 12

Вид. 112 Бер. - Квіт. 2016 № 2

ЗМІСТ

Пам'яткова вечеря 3
"Чи можете?" 5
Кошт учнівства 7
Мир з Богом і Божий мир 10
Справедливість – праведність – основа християнського характеру 12
Йдімо вперед "у повноті віри" .. 15
Хто чинить гріх на смерть. Ч. І? 19
Хто чинить гріх на смерть. Ч. ІІ?24

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповість на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на ввесь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все докупи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

"ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ"
Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів "Зоріння Но-вої Доби", що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ
і
ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

ПАМ'ЯТКОВА ВЕЧЕРЯ

Ми святкуватимемо Пам'яткову Вечерю 21 квітня увечері. Віримо, що весь посвячений Господній народ скрізь скористається зі свого привілею згадати смерть Відкупителя за наші гріхи і, як наголошує апостол, нашу участь з Відкупителем у Його стражданнях та смерті для людських умов. Як Господь та апостоли зустрілися і символічно відсвяткували Його смерть напередодні самої події, так і нам належить зустрітися в річницю, щоб відсвяткувати Його жертву.

Щорічне святкування на основі виразного Господнього наміру у встановленні цієї Пам'ятки замість юдейської Пасхи робить цю подію дуже хвилюючою, порівняно з будь-яким іншим святкуванням, що ігнорує таку особливість і відбувається що-якийсь-час – щомісяця, щонеділі, щокварталу і т. п. Не шукаймо помилок у тих, які роблять по-іншому, а пояснімо їм, коли випаде нагода, наші аргументи щодо святкування цієї великої події у її річницю.

Кожного разу, як ми це робимо (щороку), ми звіщаємо Господню смерть, доки Він прийде. Хоча ми віримо, що наш Господь присутній вже багато років (під час жнив), це не перешкоджає нам продовжувати благословенну Пам'ятку Його смерті. На нашу думку, Господь мав на увазі, що ми повинні продовжувати святкувати Його смерть, доки у Другому приході вся жнивна праця віку не буде завершена і все Тіло Христа, Церква, не увійде в славу. Тоді, як Він сказав, ми будемо пити з Ним нову чашу.

Якщо зараз ми п'ємо Його чашу страждання, сорому, приниження, докорів, насмішок з боку світу, опозиції, то Його нова чаша буде чашею радості, благословення, слави, честі та безсмертя – Божественної природи. Отець, Який наливав чашу страждання нашому Господу, вже налив Йому чашу благословення та слави. Якщо ми привілейовані мати частку з Ним у цій чаші страждання, то з "переміною" у нашому воскресінні ми матимемо привілей ділити з Ним чашу слави та благословення. Щоправда, наша чаша сьогодні мішана, гірко-солодка, бо вірою ми вже приймаємо численні речі, які Він зберіг для тих, хто Його любить.

У Господньому задумі Місяць символізував юдейські сподівання, тоді як Сонце символізувало сподівання Євангельського віку. Епоха Закону була тінню, відображенням майбутніх речей, як світло Місяця є відбиттям проміння Сонця. Ми наближаємося до часу сходу Сонця Праведності, що принесе зцілення у Своїх променях та заллє світ світлом знання про Бога. Дивлячись на це, ми піднімаємо наші голови і радіємо, як велів нам Учитель. Оскільки всі члени Церкви, які перемагають, зараховані до цього Сонця Праведності, то з притчі нашого Господа (Мт. 13: 43) виникає, що вибрана Церква повинна вся бути зібрана і її прославлення повинно бути завершене до того, як повне світло Тисячолітньої слави засяє на світ.

Беручи участь у Пам'ятці, ми можемо дивитися очима віри вперед, на схід Сонця Праведності – на противагу умовам, які панували у той час, коли святкували першу Пам'ятку. Тоді Місяць (Угода Закону) був уповні. Одразу після відкинення Ісуса та Його розп'яття, юдейська державність почала никнути. Варто зауважити, що в той день, коли Ісуса розп'яли, Місяць був уповні, після чого почалося його зменшення. Так само цього року, 22 квітня, Місяць буде у самій повні і тоді почне зменшуватися. Отже, 22 квітня відповідає дню, в якому Господь був розп'ятий, натомість вечір 21 квітня відповідає ночі першої Пам'яткової Вечері.

ЇСТИ ТА ПИТИ ГІДНО

Як від розсудливого оцінювання факту, символічно представленого у Пам'ятковій Вечері, приходить велике благословення і радість, пропорційна вірі та слухняності учасника, так само осуд супроводжує негідну, невластиву участь у Пам'ятці. Ніхто не повинен брати участь за винятком тих, які прийшли до єдності з Господом через посвячення свого серця (всього, що в них є) для Нього і Його служби.

Ніхто не може прийти до цього посвяченого стану, якщо не визнав себе грішником і не вважає Спасителя Відкупителем від гріха, заслуги Якого достатньо, щоб компенсувати вади всіх, хто хоче прийти до Отця через Нього. Всі такі повинні споживати з великою радістю. Пам'ятаючи страждання Учителя, вони повинні радіти з цих страждань та благословень, які вони принесли в їхнє серце та життя. При цьому ніхто не повинен пити плоду виноградини, хто не засвоїв заслуги жертви Христа і повністю не усвідомив, що всі його благословення є через Нього. Ніхто не повинен пити з чаші, хто не віддав всього, що має, Господу, бо саме це означає чаша. Це – чаша страждань, чаша смерті – повне підкорення волі Бога. "Проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля", – молився Учитель, і такими повинні бути почуття та звернення тих, хто споживає Пам'яткову Вечерю.

Щодо інших, то їх участь у цій Пам'ятковій Вечері було би фарсом, помилкою і принесла би більший чи менший осуд, несхвалення від Бога та власного сумління настільки, наскільки вони усвідомлювали недоречність свого вчинку.

Але нехай ніхто не подумає, що потрібно залишатися осторонь Пам'ятки через недосконалості плоті. Це великий камінь спотикання для багатьох. Доки ми у плоті, можливі і навіть неминучі недоліки у слові, вчинку та думці. Св. Павло каже, що ми не можемо робити те, що хочемо. Оскільки ми потребуємо Божественної благодаті для прощення наших щоденних, ненавмисних, недобровільних провин, то всі, чиї гріхи пробачені і хто прийнятий до спільності з Христом, отримують підбадьорення приходити до престолу небесної благодаті в молитві. Апостол каже: "Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать" (Євр. 4: 16). Саме з огляду на наші потреби Бог відкрив шлях і влаштував для нас цей порядок.

Завдяки тому, що Бог подбав про прощення наших гріхів, у яких ми розкаялися і за які попросили пробачення в Ісусовому імені, ми можемо вважати себе вже не грішниками під осудом, а одягненими в одежу Христової праведності. Така думка ховається за висловом св. Павла і має відношення до щоденного життя: "Благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу" (Рим. 12: 1).

Всі християни повинні давати чесний звіт перед Господом. Якщо вони зробили помилку, то повинні, не гаючи часу, доповісти про це, отримуючи пробачення через заслугу жертви Спасителя. Такі справи перед Господом треба залагоджувати одразу ж в момент їх виникнення, або не пізніше, ніж в той самий день. Не можна дозволити, щоб вони накопичувалися та ставали стіною між душею і Небесним Отцем. Та яким би не був стан у минулому, пора Пам'ятки – це найкращий час, щоб переконатися, що між Господом і нами не позосталося жодної хмари, яка би ховала нас від Його очей.

Ось так, отримавши прощення, очистивши від усякої брудної плями нашу одежу Христової праведності, святкуймо Пам'ятку смерті нашого Господа. Під час неї знову пригадаймо і закарбуймо у своєму розумі важливість заслуги Його жертви та смерті; те, як вона представляє благодать Бога для нас і як з часом представлятиме цю саму благодать, що пошириться через Тисячолітнє Царство для всього світу. Пам'ятаймо також про нашу відданість, про наше посвячення бути мертвими з нашим Господом, бути ламаними як члени Його Тіла, як частини Однієї Хлібини, бути учасниками пиття Його чаші страждання, ганьби та смерті. "А коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати" (2 Тим. 2: 12).

Віримо, що святкування Пам'ятки цього року буде дуже хвилюючим, буде нагодою скрізь для всього Господнього посвяченого народу здобути багаті благословення. "Бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений. Тому святкуймо" (1 Кор. 5: 7, 8).

R5420 (1914 р.)

“ЧИ МОЖЕТЕ?”

“Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму?” (Матвія 10: 22).

Пригадаймо обставини, за яких наш Спаситель сказав ці слова. Буквально за кілька днів до Свого розп’яття Ісус пообіцяв учням, що вони сидітимуть з Ним на Його престолі в Царстві. Переконані, що буде саме так, як Господь сказав, вони обговорювали, яке становище можуть зайняти. Мати двох учнів, Якова та Івана, підійшла до Нього і запитала, чи її два сини могли би сидіти у Царстві – один праворуч, а другий ліворуч від Нього. Ісус, повернувшись до цих двох учнів, відповів їм запитанням: “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму, або христитися хрищенням, що я ним хрищуся?”.

Знаємо, що Ісусове хрищення у воді відбулося на початку Його служіння. Згідно з Божественним Планом Він мав померти як Спаситель людей, і символічно показав цю смерть, коли Йому було тридцять років – як тільки це стало можливим за Законом. Протягом трьох із половиною років Свого служіння Він виконував це хрищення, віддавав Свою душу на смерть і закінчив цю смерть на Голгофі. Ісус сказав: “Хрищенням, що я ним хрищуся” – зараз, а не хрищенням у майбутньому або минулому.

Натомість Він по-іншому сказав про чашу: “Чашу, що Я її питиму”. Тим самим Він дав зрозуміти, що чаша була в майбутньому – не тепер і не в минулому. Ісус розповів учням, що Він збирається йти до Єрусалима, що там Його розіпнуть, і на третій день Він встане знову. Іншого разу Він сказав: “Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя”. Учні не зрозуміли того, що Учитель сказав про Своє розп’яття. Але Ісус добре розумів, що діється, і знав, що незабаром ця чаша мала бути налита для Нього. І Він про неї згадав ще раз, кажучи: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?”.

ОСОБЛИВЕ ВИПРОБУВАННЯ НАШОГО ГОСПОДА

Можна сказати, що вираз “чаша” представляє різні життєві випробування, що кожен має свою чашу, в якій змішалися радість і смуток. Але Ісус використав це слово в іншому значенні. У Гефсиманському саді Він молився: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти”. Далі, тієї ж ночі Він молився, кажучи: “Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя”. У справі хрищення до смерті не було жодного вагання з боку нашого Господа. Навпаки, Він від самого початку добровільно брав у ньому участь. Те, про що Він молився, щоб воно, якщо можливо, минуло Його, була ганебна смерть. Та коли Він дізнався, що така воля Отця для Нього, Він погодився з нею.

У Законі не було нічого, що вказувало би на те, що наш Господь має бути страчений як блюзнір Божественного Закону. Однак Його звинуватили передусім у блюзнірстві. Синедріон постановив, що Він богозневажив, коли сказав: “Зруйнуйте цей храм, і за три дні Я поставлю його”, а також твердив, що Він – Божий Син. Очевидно, річ, яка особливо гнітила Його розум і від якої Він хотів звільнитися, – це ганьба та сором бути розп’ятим як злочинець, як блюзнір Отця, Якого Він так любив.

Ісус знав, що Він прийшов у світ померти і що мусить страждати. Але ця частина випробування не була Йому до кінця зрозумілою. Очевидно, Він знав, що “як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський”, бо досить рано у Своєму служінні згадав про це в розмові з Никодимом. Та чим ближче надходив час Його упокорення, пониження, і Він усвідомлював, що це означає, Ісус відчував великий неспокій і вилив душу в благанні: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене”. Та одразу ж, знаючи, що Його запевнення в час посвячення: “Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже”, – не порожні слова, додав: “Та проте, не як Я хочу, а як Ти” (Мт. 26: 39).

ЧИ МИ ГОТОВІ ДІЛИТИ ЙОГО СОРОМ?

Отже, до Своїх учнів наш Спаситель сказав: “Чи ви можете покласти своє життя сповна, навіть якщо у вас забиратимуть його несправедливо? Чи можете пити з чаші, з якої Я питиму? З цим буде пов’язана зневага та ганьба. Чи ви готові

розділити це зі Мною, Мою чашу?" Вони відповіли: "Так, можемо". Вони були готові до цього.

Як бачимо, це та сама чаша, що була під час Пам'яткового служіння. Хліб представляє тіло, а вино – кров нашого Господа. Чаша особливим чином представляє сором та ганьбу, пов'язані з Його смертю, і два учні сказали, що вони згодні ділити Його чашу, що в них немає вагання. Вони будуть вірні за будь-яку ціну і погодяться на будь-які умови, які Він висуне. Звичайно, вони ще не знали всієї важливості слів "хрищення" або "чаша". Це були речі, яких всі Його учні прагнули. Коли настане П'ятидесятниця, все, що Ісус говорив їм, пригадається, як Він і передбачив (Ів. 16: 4; 13: 19). Але вони були готові і чекали. Такими повинні бути і ми. Ісус обіцяв, що при бажанні вони обов'язково матимуть такі випробування, а якщо далі бажатимуть, далі страждатимуть з Ним тут, то повинні царювати з Ним на Його престолі. Але щодо конкретного місця кожного на престолі, це вирішувати не Йому, а Отцю.

Відвага, стійкість нашого дорого Відкупителя на вузькому шляху викликає в нас захоплення. Яким сильним і хоробрим був Його характер! Він навіть не думав оглядатися назад; вся Його істота прагнула виконати волю Свого Небесного Отця – жертвувати Себе в інтересах світу. Який шляхетний Приклад був даний апостолам: велич у покорі, перемога через повне самовідречення!

ЦЕРКВА П'Є ГОСПОДНЮ ЧАШУ

Пиття Господньої чаші представляє нашу участь у стражданнях Христа в теперішньому часі. Ніхто не стане членом Тіла великого Посередника Нової Угоди, якщо не підкориться сьогодні відповідним умовам. Пиття крові, отже, є участю в чаші. Бо якщо ми не п'ємо з Його чаші, ми не будемо мати частки з Ним у Його славі. Він сказав: "Пийте з неї всі". Всі повинні пити, і вся чаша має бути випита під час цього віку.

Ми маємо великий привілей: нам дозволено мати частку у стражданнях Христа. "А коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати". Ми будемо брати участь у запровадженні Нової Епохи і в роздаванні її благословень. Позаобразний Мойсей, який виконуватиме кроплення, це – Христос (Голова і Церква, Його Тіло), прославлений, про Якого читаємо у Діях Апостолів 3: 22: "Бо Мойсей провіщав: Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене". Мойсей був Його образом, тільки в меншому масштабі. Підняття Тіла відбувається зараз. Ісус був піднятий першим, потім всі апостоли, а далі – решта членів Його Тіла.

Як Мойсей покропив весь народ, так позаобразний Мойсей, коли буде укомплектований, "покропить" світ людства, і це означатиме приведення людей до згоди з Божественним Законом. Потрібна буде тисяча років, щоб "покропити" людство. Тому є велика різниця між питтям чаші і кропленням кров'ю. Кроплення кров'ю представляє виправдання, тоді як пиття чаші Церквою представляє не тільки виправдання, але й освячення.

НАШ ГОСПОДЬ ВИЗНАЄ БОЖЕСТВЕННІ ЦІЛІ

Наш Господь у Своїх пам'ятних словах до св. Петра: "Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?" – мав на увазі, очевидно, Свої смертні муки, вкрай тяжкі. Люди Його зневажили і зарахували до Божих ворогів – назвали богохульником. Він знав, що Його фізичні страждання будуть великими, але при Його досконалому розумі до болісності мук великою мірою додалися сором та зневаги, зганьблення. Одначе такою була чаша, яку Отець Йому дав, таким був Божественний задум для Нього.

Наш Господь отримав всі труднощі, потрібні для випробування та підтвердження Його відданості, оскільки треба було показати Свою відданість перед ангелами та людьми. Вся ця річ була Божественно влаштована ще перед створенням людини. Він був "Агнцем, заколеним від закладин світу" (Об. 13: 8). Все, що стосувалося цього заколеного Агнця, було відомо Отцю заздалегідь. Ісус мав пити чашу, яка належиться грішнику, щоб відкупити людину і таким чином бути вірним і милосердним Первосвящеником. Це була чаша страждання та смерті. Також було потрібно зазнати смерті на хресті, щоб відкупити юдея.

ЛЮБОВ І ВІДДАНІСТЬ, ПОКАЗАНІ ЧЕРЕЗ ПІДКОРЕННЯ

Всі Його страждання були провіщені у Святому Письмі. Розп'яття було показане у піднятті мідного змія в пустині. Всі Його випробування були відомі наперед, впорядковані і потрібні. Коли Він прийшов на землю, щоб чинити волю Отця, то не знав всього, що мало статися. Але Він навчився слухняності з того, що вистраждав, з того, що було "написано в книзі". Він підкорився усій волі Отця і цим показав Свою відданість. Він сказав: "Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене". Коли наблизилася година завершення Його жертви, Учитель, перебуваючи серед самотніх тіней Гефсиманії, молився: "Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене!" Ми не повинні думати, що Він молився, щоб Його обминула чаша смерті. Ні, Він хотів знати, чи можливо, щоб Його минули ганебні обставини розп'яття. Однак бачимо, що Він ані не нарікав, ані не бунтував, але сказав: "Та проте, не як Я хочу, а як Ти".

ОСОБЛИВИЙ ДОГЛЯД ЗА НАШОЮ ЧАШЕЮ

Отже, наш улюблений Господь випив гірку чашу до дна і зробив це з вдячністю. Ми повинні пам'ятати, що Він дав цю чашу нам, щоб ми всі пили з неї – не обов'язково мали такі ж випробування, як Він, але всі пили з чаші страждань та смерті так, як хоче Отець. Ісус був досконалим, і Отець поводився з Ним особливим чином.

У нашому випадку випробування будуть іншими, бо відношення до нас з причини нашої недосконалості не може бути з погляду досконалості. Тому ми не повинні думати про свою чашу як про щось встановлене, визначене заздалегідь, як було з Учителем. Отець радше дозволив нам мати частку в цій чаші смерті з Його Сином. За нашою чашею доглядає наш Спаситель, хоча її наливає Отець, бо це задум Отця.

У випадку Учителя була потрібна чаша за гріхи всього світу. У нашому випадку це не потрібно, але Отцю вподобалося запропонувати нам участь у стражданнях та славі нашого Господа. Ісус компенсує наші недоліки та розвиває наш характер, формує нас на Свій славний образ. Без цього догляду за нашою чашею з боку нашого Господа ми б зовсім слабо розвинули багато рис, тому за нашою чашею потрібно особливо доглядати. І Він запевняє нас, що хоча на нас приходять обов'язкові труднощі, при цьому Його благодать буде достатньою, і Його міць удосконалиться в нашій немочі, а все співпрацюватиме для нашого добра.

Ніколи не забуваймо, що коли ми не споживаємо з Його чаші, коли ми не охрищені в смерть з Ним, ми не можемо мати частки у Його Царстві слави, не можемо ніколи сидіти з Ним на Його престолі. Тому вважаймо всі речі на цій землі втратою та сміттям, щоб тільки здобути дорогоцінну Перлину. Коли на нас приходять труднощі зі стражданнями, не лякаймось, "не дивуймось огневі, що нам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для нас", бо навіть "на це ми покликані", щоб страждати з нашим улюбленим Учителем зараз, а потім бути прославленими разом з Ним у вічному Царстві!

R5421 (1914 р.)

КОШТ УЧНІВСТВА

Луки 14: 25-35

"Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її" (Матвія 16: 25).

Події відбувалися при завершенні місії Великого Учителя. Разом із Ним ішов великий натовп, і всі вони, як того вимагав Закон, прямували до Єрусалима на святкування Свята Пасхи, коли, про що Ісус знав наперед, Він помре як позаобразне Пасхальне Ягня. Часом під час подорожі Він зупинявся і промовляв до людей з натовпу. Нинішня лекція наводить деякі з Його учень. За звичаєм тих днів учителі брали собі учнів. Ті вважали їх великими вчителями і прагнули вчитися в них та користати з їхніх настанов. Дотепер християни називають себе учнями, послідовниками Ісуса, і кажуть, що

вони прислухаються до Його Слова і шукають благословення, яке Він обіцяв Своїм вірним послідовникам.

Треба визнати, умови учнівства, які виклав Ісус, дуже відрізняються від умов, які проголошують деякі з тих, які іменують себе Його мовними знаряддями, Його служителями. Часом вони твердять, що достатньою ознакою учнівства є бажання піднятися в зібранні і попросити про молитву Божого народу. Такі особи вважаються наверненими. Для того, щоб вони зробили хоча б цей крок, потрібно застосовувати стимули. Часом ці стимули мають комерційний характер – більший комерційний успіх підприємця, більша прихильність до чиновника з боку працедавця, вступ у товариство або кращі перспективи політичної кар'єри.

Якщо ми порівняємо ці методи з тим, що Ісус представив у Своїй лекції, то побачимо, що переважна більшість номінальних християн, так би мовити, спокусилася на визнання чогось, що вона ніколи не збиралася визнавати. Багато хто потрапив у так зване християнство, ніколи не ставши християнином (виходячи з умов учнівства, які представив Учитель) і не слухаючись Його Слова.

"Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм". Дійсно, для нас немає вибачення, якщо ми хибно зрозуміємо такі виразні умови та вимоги. Учитель не казав, що тільки Його учні можуть здобути вічне життя. Згідно з Його загальним вченням весь світ загубився, заблукав від Бога і не має права на вічне життя. Але Він прийшов померти, "Праведний за неправедних", щоб всі неправедні мали можливість повернути собі Божественну милість. Він не казав, що ніхто, окрім Його послідовників, не матиме шансу на вічне життя. Той, хто так каже, додає до Слова і, в кінцевому результаті, ще більше заплутується.

Ісус навчав, що у своєму часі Він буде "Світлом правдивим,.. Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ". Світ вже існував 4 000 років перед тим, як Ісус прийшов, і ніхто не заперечуватиме, що померлі до Його приходу не мали жодної можливості пізнати Його і бути Його учнями. Однак Він помер, щоб благословити їх, а також всіх, хто відтоді народився на світ. Це благословення світу, за Його словами, має відбутися через Його Царство, і Він сказав їм чітко, що Його Царство не з цього світу, віку, не з цієї епохи, а належить до майбутнього. Тим часом Він тільки запрошує учнів і ще не намагається вплинути на світ.

Учні були запрошені стати співспадкоємцями з Ісусом у Його Царстві, щоб сидіти з Ним на Його престолі та брати участь у Його великій праці підняття людей – реституції всього втраченого в Адамі і відкупленого на Голгофі. Він сказав їм виразно, що тільки через великі утиски вони можуть увійти в клас Царства; що ці утиски повинні показати їхню любов до праведності, їхню відданість Богу; що Бог спеціально зробив шлях настільки вузьким, щоб лише деякі, найкращі (в Божих очах) з-посеред людства, могли знайти його, лише нечисленні, які йдуть цим шляхом до самого його кінця, де знаходиться слава, честь і безсмертя.

Маючи це перед очима розуму, ми бачимо обґрунтованість важких умов учнівства. Тільки тим, які охочі пристати на ці умови і продемонструвати любов та відданість Богу, можна надійно довірити велику владу, славу і честь, що будуть дані класу Царства (разом з Відкупителем), як тільки він буде укомплектований. Давайте дослідимо ці слова уважно, при цьому оцінюючи себе – не за плоттю, а за духом, за нашими намірами, нашими прагненнями.

Добре сказав Генрі Вард Бічер (Henry Ward Beecher) про Учителя: "Ніколи перед тим і ніколи після того, наскільки я знаю, не було такого звернення до тих, які казали, що вони охочі і готові йти за Ним". Аналогічний вираз знаходиться в Євангеліє Матвія (10: 37): "Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний". Слово "ненавидіти", мабуть, протиставляється слову "любити". Отже, бути учнем Христа, означає любити понад усе Господа і принципи, які Він відстоює; тому любов до інших можна прирівняти до неприязні.

Така пропозиція зі самого початку означає відокремлення. У випадку людини, її волі, наміру, йдеться про відокремлення від кожної іншої любові, яка конфліктуватиме з нашою

любов'ю до Господа та нашою слухняністю Його волі. Порівняно з нею нашу земну любов треба вважати нічим. За наказом Господа ми повинні бути готові пожертвувати кожною земною надією, ціллю, прагненням, і охоче, радо покласти наше життя. Кожному, хто показує відданість такого роду, можна довірити будь-що. Про них Господь пророчо каже: "Вони будуть Моїми,.. у той День, коли Я [прийду і] буду збирати Свої коштовності" (Мал. 3: 17, KJV).

Факт, що Ісус мав саме такий характер і ставив волю Отця вище від усіх інших міркувань, є запевненням, що всі Його співспадкоємці в Царстві будуть мати такий самий розум, такий самий дух. Він запевняє нас, що Царство не буде самолюбним: його царі, князі та судді не тільки матимуть непереборну силу, але й будуть непідкупними, непоступливими. Для них Божественний критерій буде основним і абсолютним.

Така посвята Господу, як змальована тут, неминуче (в той чи інший час) буде означати розрив багатьох земних уз. Послідовники Ісуса будуть вважатися особливими людьми, і багато хто сприйматиме їхню поведінку як дивну, неприродну, нерозсудливу. Отже, як сказав св. Павло, нас вважають цілий день нерозумними Христа ради за те, що ми проповідуємо Божу Мудрість і Божу Любов, ставлячи її вище від людської мудрості та любові. Про таких св. Іван пише, кажучи: "Бо який Він, такі й ми на цім світі", – нас висміюють, перекручують, осуджують, лихословлять. Хто зможе вистояти в таких труднощах, той зможе здобути вінець, який мав на думці Ісус, коли говорив, що тому, хто переможе, Він дасть вінець життя і дозволить йому сісти з Ним на Його престолі.

Хто на це здатний? – питає апостол. І дає відповідь: "Наша здібність від Бога". Вона виникає з обітниць: "Досить тобі моєї благодаті, бо моя сила виявляється в безсиллі" (Хом.); "Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе".

ЩО ОЗНАЧАЄ НЕСТИ ХРЕСТ?

Підкреслюючи суворість умов, Ісус сказав: "І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм". Навіть якщо ми почали з хоробрими намірами, впевнено визнали Ісуса і сміливо сказали, що ми – учні, цього недостатньо. Після того як ми вірно стали на боці Господа, то повинні бути випробувані. Господь вважатиме гідними і остаточно прийме тих, хто не тільки на початку мав трохи ентузіазму, але показав, що він на це заслуговує своєю вірністю. Нести хрест треба щоденно. Нашим хрестом є опозиція з боку світу, плоті та диявола, яка суперечить Божественній волі, викладеній нам у Господньому Слові. Єдине правильне ставлення висловив Учитель, кажучи: "Не Моя, а Твоя нехай станеться воля".

Як пересторогу, щоб не приймати учнівства без ретельного обмірковування, наш Господь дав притчу про чоловіка, який почав будувати вежу, заклав фундамент, але не зміг її завершити. Витративши зусилля, він виставив себе на посміховисько, показав нерозсудливість. Іншою ілюстрацією є похід на війну без відповідних приготувань, бо такий крок принесе катастрофічні наслідки. Всі послідовники Христа постановили будувати характер і "змагатися добрим змагом". Той, хто вступив під знамено Ісуса, повстав проти сатани та гріха і повинен сподіватися важкої боротьби. Він не отримає переможного вінця і не почує слова "Добре", якщо вірно не покаже наполегливості в добрих ділах.

Яким було би благословення, коли би всі, які віддалися справі Христа, робили це з повним, ясним розумінням того, що вони роблять, і з твердою рішучістю йти вперед правильним шляхом, не оглядаючись! Справа Христа зробила б ще більший поступ між людьми. І хоча їхня кількість була би значно меншою, їхні вплив та сила у світі були би, безсумнівно, набагато більшими.

"СІЛЬ ДОБРА РІЧ. АЛЕ..."

Сіль має консервувальний вплив на все, до чого її вживають. Вона також дозволяє краще відчути смак їжі. У древні часи її використовували як символ вірності, відданості, і сказано, що навіть тепер деякі араби вважають, що треба бути вірним до смерті особі, у чиєму домі вони споживали сіль. Для них це запорука відданості.

Ісус вжив сіль як символ Своєї відданості Богу, а також відданості, яку всі Його

послідовники повинні мати і, більше того, повинні підтримувати. Якщо сіль втратить свої смакові якості, вона не надається на ніщо інше. Її не можна використати на добриво, бо це матиме протилежну дію. Тому, якщо вона не служить встановленій цілі, то стає абсолютно безкорисна. Так само християнин має особливу ціль у світі – бути запобіжним засобом, мати, так би мовити, антисептичні якості, викликаючи добрі риси в тих, з ким він пов'язаний. Така місія християнина у світі. Якщо він це не робитиме, то розминеться з метою, до якої був покликаний, і не матиме жодної особливої цінності в Господній службі.

"Хто має вухо, хай чує", – сказав Ісус на завершення. Усі Його послідовники повинні прислухатися до цих слів. Хто ними нехтує, той нехтує Тим, Хто їх дав, і обов'язково розминеться з благословенням, яке міг би здобути. Що стосується світу, "вони мають очі, щоб бачити, та не бачать, мають вуха, щоб слухати, та не чують". Ми не повинні міряти світ тими ж критеріями, якими міряємо себе і всіх, які кажуть, що вони послідовники Ісуса. Найвищим мірилом світу є Золоте Правило. Найвищим мірилом християнина є самопожертва, виконання Божої волі за всяку ціну.

R5425 (1914 р.)

МИР З БОГОМ І БОЖИЙ МИР

"Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа" (Римлян 5: 1). "Твердого духом Ти зберігаєш у досконалому мирі" (Ісаї 26: 3, Гиж.).

Прийти до стану Миру з Богом означає поєднатися з Богом. Це свідчить про колишній стан відчуження, про "ворогування думкою у лукавих ділах" (Кол.). Мир із Богом означає, що це віддалення від Бога є справою минулого, що особа, колись далека, тепер є в згоді з Богом – відвернулася від гріха і намагається ходити стежкою праведності. Це – крок віри, який супроводжується реформуванням життя. Ми радіємо зі всіма, котрі сягнули так далеко; ми раді, що вони займають корисніше становище, ніж маси людей, яких бог цього світу засліпив настільки, що вони не можуть усвідомлювати ні красу Господа, ні бажаність миру з Ним, і не дізналися про гіркість плодів гріха.

Але в нашому другому вірші, наведеному вище, пророк згадує клас, який досяг чогось більшого, ніж стан миру з Богом. Він говорить про клас, що здобув "мир Божий, який понад усяке розуміння" (Дерк.), як про це стверджує апостол Павло. Такий мир може прийти тільки до тих, які беззастережно віддали себе Богу – свій час, свої таланти, свій вплив, своє життя, все своє. Вони мають мир, про який ніхто не може знати. Цей Божий мир керує серцем навіть серед заколоту та лиха; це – внутрішній спокій і відпочинок, що є прямим наслідком тісної, особистої єдності душі з Богом. Це – Божий мир, бо його може дати тільки Бог, і про нього можуть повністю знати тільки ті, які є Його.

Який дорогоцінний спадок залишив наш дорогий Господь Своїм учням, коли відійшов від них! Він сказав: "Мир залишаю вам; Мій мир даю вам: не так, як світ дає, Я даю вам. Нехай не тривожиться серце ваше і нехай не лякається" (Ів. 14: 27, Дерк.). Це справді був спадок неоціненної вартості, це – спадщина усієї Церкви упродовж віку аж до його завершення. Світу може здатися, що шлях християнина далеко не мирний, бо Господні святі часто мають бурхливий шлях. Та якщо наші серця продовжують залишатися вірою в Христі і якщо ми не відпустимо наш якір, це триматиме нас під час усіх життєвих вітрів, як жорстоко ми не були б гнані і як не лютували би бурі.

Віра може вигукнути з пророком Ісаєю: "Та Господь Бог мені допомагає, тому я не осоромлюся. Тому й тримаю моє обличчя, мов кремінь: я знаю, що не застидаюся" (Іс. 50: 7, Хом.). Маючи запевнення від Господа, ми можемо відпочивати, бо наш якір міцно тримається престолу Бога. Мовою серця нашого Учителя було: "Отче Праведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я". Він був з Отцем від самого початку і знав Його любов та доброту, Він бачив прояви Його сили, зауважував Його милість. Так і ми, вступивши в подібні відносини з Богом, пізнали Його і довіряємо Його любові та вірності.

МИР У ГОСПОДІ

Господь не благословить Свій народ зовнішнім миром. Особливі приятелі Господа, апостоли, зазнали побиття. Так само було зі всіма Його послідовниками. Противник робить все, що в його силах, щоб їхнє життя не було спокійним та щасливим. Це відноситься до всіх, хто йде Ісусовими слідами. Ми радше маємо боротьбу всередині та назовні, аніж спокій. Наша боротьба є проти власної плоті, і частина нашої перемоги в тому, що ми "змагаємось добрим змагом віри", ведемо завойовницьку боротьбу. Також потрібно прикладати якнайбільше зусиль, щоб боротися зі світом і противником, із тим усім, що сатана впихає у наш розум та серце, і брати для себе те, що краще. Тому Господь благословить Свій народ силою, щоб долати ці труднощі.

Ми не повинні мати мирних стосунків із плоттю, а завжди маємо воювати з нею. Однак у Господі є мир, народжений вірою в Нього та в Його обітниці. Він обіцяв нам достатньо благодаті, Він обіцяв, що нас не здолають труднощі та випробування, які нам не під силу. Ми запевнені, що матимемо перемогу, якщо довірятимемо Його силі. Це дає спокій та мир у всіх обставинах.

"І через галас весь і шум
Я можу відчувати
Який величний той мотив!
Ну як тут не співати?"

Ми відпочиваємо в Господніх обітницях – відпочиваємо у Його силі та Його здатності виконати обітниці, бо знаємо, що Той, Хто покликав нас, спроможний дотримати Свого доброго Слова. Цей мир, цей відпочинок є особливим благословенням Святого Духа. Наскільки ми отримуємо Святий Дух, святий розум Бога, святу вдачу, настільки цей мир може запанувати в нас. Це справа простого співвідношення. Якщо ми зростаємо в благодаті та знанні про Господа, про Його Правду, це утішить нас і зміцнить, і ми з кожним днем будемо мати більше Божого миру і зможемо перебувати у Його любові.

Щоб нас утішити і навчити, написано: "А оце перемога, що світ перемогла, віра наша". Ця віра збудована на свідченні Божого Слова – на міцній основі. Божий мир може перебувати з Його дітьми тільки завдяки міцній та непохитній вірі. Бог зробив нас Своїми синами та спадкоємцями, співспадкоємцями з нашим Господом. Він "добра не відмовляє" їм, і "усе допомагає на добре". "На руках понесуть Тебе, щоб не спіткнувся об камінь ногою Твоєю" (Гиж.); "Очі Господні на праведних, уші ж Його на їхній зойк". Тому будьмо міцні!

МИР, ПОБУДОВАНИЙ НА ВІРІ

Цей Божий мир не залежить від усмішки фортуни, ані від фізичного здоров'я чи гурту друзів. Він позостається навіть тоді, коли підводить здоров'я чи приходить бідність, коли смерть краде в нас скарби нашого серця. Це – мир, якого жодні зміни та мінливість у житті не можуть позбавити нас, який вороги безсилі зворушити. Який ще дар, такий багатий, міг дати Отець Своїм дітям?

Яким убогим був би наш спадок сьогодні, коли б ми не мали якоря в Христі! З ним ми можемо витримати все, на що дозволить Отцівське любляче провидіння. Тому зустрічаймо кожен день зі спокоєм та відвагою. Той, Хто був із дорогими учнями на бурхливому Галілейському морі, Чиї могутні слова утихомирили сильний вітер і заспокоїли розбурхане море, дбає про Своїх учнів сьогодні. Коли учні кричали від страху, Він заспокоїв їхні серця, кажучи: "Чого полохливі ви, маловірні?" Ніщо жодним чином не може завдати нам шкоди, якщо наші серця покладаються на Нього.

Щоб мати цей досконалий мир, ми повинні пройнятися непохитною довірою до любові та незмінної вірності нашого Отця. Коли ми вдивляємось у зоряне небо, то бачимо прояви могутньої Божої сили та величі, але наші серця та розуми не можуть зупинитися на цьому і задовольнитися; ми можемо прийняти від Нього дари, але без знання про Його постійну вірність ми не знаємо, чи це не сильця від противника, які нам зашкодять. Та коли ми маємо властиву основу для віри, коли ми навчилися пізнавати нашого Отця через Його Слово (бо це єдиний шлях, яким ми можемо Його пізнати), ми починаємо довіряти Йому.

Коли ж ми довіряємо тільки власній мудрості, то знаходимося у вкрай незадовільному стані. Усе здається непевним, ми не маємо твердої основи для віри або запевнення. Та коли ми бачимо, що свідчення Біблії, від Буття до Об'явлення, виявляє нам Бога Справедливості, Мудрості, Любові та Сили, наші розуми та серця здобувають щось розсудливе і певне, за що можна ухопитися, і ми кажемо: "Такому Богу можна довіряти, бо Він гідний довір'я". Це переконання переходить у радість, коли ми бачимо Його обітниці і застосовуємо їх до себе, усвідомлюючи їх реальність та розуміючи їх виконання. Ми радіємо, що цей люблячий Бог покликав нас до відкуплення через Свого Сина. Ми радіємо, що Він запропонував нам вічне життя і покликав до славного співспадкоємства з цим Сином (Рим. 8: 17).

МИР ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ПОВНОЇ СЛУХНЯНОСТІ

Дізнавшись про чудовий задум для всього світу в майбутньому, ми далі радіємо. Все це дає міцну основу для миру, радості, довір'я до Господа. Але наш мир залежить від нашої твердості – від наших сталих рис. Ніхто не може зберегти цей Божий мир, чий розум не є "постійний", зосереджений на Богові. Цей мир не виникає з недбалості, ані з лінощів, але є миром, який через Свої обітниці зачав сам Бог, які ми зробили власними. Він також залежить від нашої повної слухняності Господу. Це – мир Христа – "мир Свій вам даю". Цей мир і віра, яка його надихає, може дивитися крізь сльози з радісним сподіванням на славне здійснення наших надій, які Бог обіцяв, яких наш теперішній мир і радість є лише передчуттям.

R5431 (1914 р.)

СПРАВЕДЛИВІСТЬ – ПРАВЕДНІСТЬ – ОСНОВА ХРИСТИЯНСЬКОГО ХАРАКТЕРУ

"Чинити справедливість і суд – ліпше в очах Господніх, аніж жертва" (Хом.).
"Послух ліпший від жертви, слухняність від баранячого жиру" (Хом.) (Притч. 21: 3; 1 Сам. 15: 22).

Ці слова були адресовані Божому вибраному народові, юдеям. Народ Ізраїлю увійшов у особливі відносини з Богом. Біля гори Сінай ізраїльтяни уклали Угоду з Ним і зобов'язалися чинити справедливість та суд. Такою була вимога Єгови. Та, мабуть, з'явилася тенденція думати, що Господу особливо подобаються жертви. Деякі були навіть схильні думати, що якими б несправедливими вони не були, достатньо принести жертву і все гаразд. Та Єгова дав зрозуміти, що цього недостатньо. Його Закон був вимогою і мав бути попереду всього іншого, тоді як особливі жертви вдячності за перемоги і т. п. були привілеєм, добровільними жертвоприношеннями. Закон вимагав повної відданості Богу.

Стосунок Ізраїлю до Бога як Його народу ґрунтувався на Законі. Цей Закон охоплював справедливість та суд. Ізраїльтяни мали робити все згідно з його наказами – спочатку для Бога, потім для людей. Вони не мали красти, вбивати, домагатися чужого і т. д. У ньому була втілена сутність та значимість Золотого Правила.

Чинити справедливість значить робити те, що справедливе, правильне, неупереджене; натомість чинити суд – приймати праведні рішення в розумі, вирішувати справедливо. Хтось може бути дуже справедливим у своїх бізнесових стосунках з ближніми. Він може бути дуже дбайливим, щоб не обманути нікого ні на цент, однак у своєму розумі може мати невдячні, немилосердні думки про інших і може говорити про них щось зовсім незаслужене. Рада мудреця, здається, остерігає не тільки перед такими несправедливими вчинками, але й перед поганими думками. Рішення нашого розуму, а також наші вчинки повинні бути в згоді з принципами праведності.

МИ НЕСПРОМОЖНІ СУДИТИ ІНШИХ

Ми не повинні судити (вирішувати) негативно у випадку тих, з ким маємо до діла, без очевидних доказів. Якщо вони кажуть, що намагаються робити правильно, ми повинні вірити, якщо можливо, їх щирості. Не треба називати

їх лицемірами, бо ми не можемо судити їхнє серце. Наш Господь за Своїх днів називав деяких лицемірами, бо Він мав вищу силу бачити серце, а ми такої сили не маємо. Ми не повинні судити наміри інших, і не повинні виходити за межі того, що вони говорять, бо ми не маємо на це права.

Часом ми можемо судити зовнішню поведінку як погану або невластиву, але ми не повинні намагатися судити серце тоді, коли існує можливість помилитися. Зобов'язавшись дотримуватися Золотого Правила в кожному нашому вчинку, слові та думці, ми повинні пам'ятати, що Богу більше до вподоби не проста жертва та формальне дотримання нашого стосунку до Золотого Правила, а великий запал у жертвуванні, хоча при цьому ми можемо порушити правило справедливості. Таке правило вимагає любові до нашого ближнього як до себе самого. Апостол Павло нагадує нам про це в неперевершеному уривку про Любов (1 Кор. 13: 1-13): "І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любові не маю, то пожитку не матиму жадного".

Правильний шлях для нас як учнів Христа полягає в тому, щоб дотримуватися Золотого Правила в нашій поведінці, пильнуючи свої думки та уста, а також постійно приносити в жертву Господу все, що ми маємо і чим є. Та спочатку повинна бути слухняність і справедливість, бо такою є вимога Закону Бога. Перш ніж досягти значного розвитку в культивуванні жертовної любові, ми повинні навчитися любові до справедливості, праведності. Знана і правдива приказка каже, що перш ніж бути добрим, треба бути справедливим. Це заохочує Божих дітей (членів Нового Створіння) старанно вивчати предмет строгої справедливості до всіх і запроваджувати на ділі день за днем цю прикмету характеру, яка абсолютно обов'язкова, якщо ми хочемо бути прийнятними для Бога, оскільки вона лежить в основі усякого християнського характеру.

Ми, перебуваючи в деградованій плоті, нездатні досконало дотримуватися цього Закону строгої справедливості в учинку, слові та думці. Але з молитвою ми повинні намагатися це робити наскільки, наскільки можливо. Тоді заслуга Христа надолужить всі ненавмисні та неминучі недоліки. Тільки ті, у кого ця основа характеру добре закладена, можуть робити відповідний поступ. Любов, побудована на фундаменті несправедливості, тобто на хибних уявленнях про праведність, є ілюзорною і не є любов'ю, яку Господнє Слово прищеплює і якої Він вимагатиме як проби справжнього учнівства. Слухняність Богу вимагає, щоб ми прагнули бути справедливими в ділі, слові та думці.

СЛУХНЯНІСТЬ – ПРОБА ВІДДАНОСТІ

Урок Господнього докору Саулові через уста пророка Самуїла, наведений у нашому другому вірші, ще більшою мірою стосується духовного Ізраїлю. Як часто ми сьогодні бачимо потребу в такій пораді тим, які звуться послідовниками Христа! Багато з них є християнськими працівниками у різних віросповіданнях християнства, жертвуючи багато часу, сил та грошей. Та якщо вони неслухняні Господу, то не отримують благословень, які могли би мати, і позбавляють себе ще більших привілеїв та можливостей.

Боїмось, що багато хто з них позбавляє себе Царства – слави та співспадкоємства з Учителем у цьому Царстві. Ми повинні навчитися з лекції, даної нам з життя Саула, що наш Небесний Отець хоче, щоб ми були дуже уважні до Його Слова, ні на мить не думаючи, що ми можемо покращити його або що які-небудь обставини чи умови можуть виправдати нашу неслухняність Йому.

Коли би цар Саул слухався Бога і при цьому наслідки могли здатися згубними, він мав би чисте сумління. Послухавшись, він залишив би наслідки Господу. Бог відповідав би за ці наслідки. Скільки з Господнього народу у Вавилоні мало би благословення, дотримуючись порад цієї лекції!

Скільки є таких, які щокроку повторюють: "Я бачу, що теперішні порядки та умови в церквах суперечать простоті Євангелія Христа і ділам ранньої Церкви. Я бачу, що вони роблять і навчають багато того, чого не дозволяє Святе Письмо. Але що я зроблю? Я зв'язаний з цією системою і зайнятий жертвуванням собою для її розбудови. Якщо я зараз залишу її, то це буде лихом і втратою як для неї, так і для мене. Я

не проти звільнитися від людських інституцій і зайнятися Господньою працею згідно з Його Словом, але я не можу піти, бо на мені, здається, лежить обов'язок. Це, мабуть, найвідповідніше місце для праці та жертвування для мене".

Господа не задовольняють такі аргументи. Він каже, що послух ліпший від жертви, якими б діяльними та зайнятими ми не були. Він виразно каже, що жодна жертва, яку ми можемо принести, не буде прийнятною для Нього, якщо спочатку ми не будемо слухняні Його Слову. Сьогодні Він кличе всіх послідовників Христа, які все ще є у Вавилоні: "Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в карання його. Гріхи бо його досягли аж до неба, і Бог ізгадав про неправди його" (Об. 18: 4, 5).

ПЛОДИ НЕПОСЛУХУ

Пам'ятаємо, що помилкою Саула було невиконання Господнього наказу в кожній подробиці. Він повбивав усіх амаликітян, старих і малих, окрім царя, якого захопив живим, очевидно, думаючи виставити його на свого роду тріумфальний показ. Щодо стад та отар, він дозволив, щоб його люди пощадили все пригоже та бажане, а все огидне та непридатне знищили.

Коли ми вивчаємо розповідь і звертаємо увагу на обурення Самуїла, а також на категоричні слова про Господнє несхвалення і про покарання Саула, ми виразно бачимо, що навряд чи можна сказати, що цар неправильно зрозумів його розпорядження. Ні, він цілком обдумано зламав їх. Тому його слова виправдання перед Самуїлом ми повинні вважати як доволі лицемірні. Він перший привітав пророка благословенням і запевнив, що виконав наказ Господа. Та Самуїл відповів: "А що це за мекання цієї отари в ушах моїх, та рик великої худоби, що я чую?" Пророк одразу зрозумів, що знищення не було повним, що Саул тільки частково послухався Господа.

Саул, побачивши незадоволення Господнього пророка, почав лицемірно переконувати, що добірні вівці та воли притримали, щоб пожертвувати для Господа. На жаль, деградована людська природа завжди шукає виправдання незговірливості та неслухняності Божим наказам! Наскільки мудріше і краще бути слухняним за усіх обставин! Саул пожав наслідки своєї неслухняності в тому, що був відкинутий як цар Ізраїлю. Якими гіркими є плоди нашого свавілля, поступок з боку сумління, намагань уникнути відповідальності, яка лежить на тих, хто вважає себе дітьми Бога! Це неминуче спровадить лихо і духовне нещастя на Господній народ, і наш Отець ховатиме від нас Своє лице.

У своїй суті жертва є лише наступним кроком після простої слухняності. Слухняність є обов'язком перед Богом. Ми зобов'язані слухатися Бога. Для Його створінь Божа воля – Закон. Цей обов'язок є найвищого зразка. Але привілей жертви, дарований Божому народу, сягає далі обов'язку, далі повинності. Ми можемо дати Господу те, чого Він від нас не вимагав; але те, що ми даємо на жертву, є добровільним, не з наказу.

Тепер виникає питання: як ми можемо пристосувати ці вірші до себе? Перш за все бачимо, що деякі прагнуть бути Господнім народом і, мабуть, здатні збагнути, що існує привілей жертви у теперішньому часі, проте вони не помічають, що Господь дав певні прямі накази, на які треба зважати в першу чергу. Такі особи повинні зрозуміти, що слухняність є головною вимогою. Ніхто не може досконало виконувати Закон Бога, однак він повинен показати справжній дух слухняності, щире намагання бути в згоді з цим Законом. Наступним в черзі є посвячення для жертви. Для всіх, хто задовольнив ці вимоги, вчинено відшкодування, і вони прийняті в Христі. А "коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталось нове" (2 Кор. 5: 17).

Св. Павло каже про таких: "Виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом" (Рим. 8: 4). Якщо ж ми не ходимо за Духом, то не звертаємо уваги на Господа, і доки ми в такому стані, доти Він не задоволений тим, що ми робимо. Навіть якщо ми віддаємо на жертву трохи свого часу для розповсюдження літератури, для пілігримства тощо, ми не будемо подобатися Богу, якщо не виконуватимемо Його вимог справедливості стосовно інших.

Якщо хтось вирішує посвятитися Богу і розуміє, що він був несправедливий до іншого,

то потрібно відшкодувати збитки. Ніхто не має права бути добрим за рахунок грошей іншого – взяти чиїсь гроші і запропонувати їх на службу Богу. Це своєрідна форма несправедливості, яка дуже образлива для Отця, і до такої жертви Він поставиться з презирством. Однак бачимо, що так переважно діється. Є багато таких, які здобули гроші не зовсім чесним шляхом, і тепер, щоб заспокоїти сумління, віддають частину з них на релігійну працю. Цей клас випускає з уваги важливіші речі Божого Закону. Згадані особи забирають в інших несправедливо, а тоді хочуть дати Господу те, що належить іншому. Божий Закон вимагає справедливості, і не дивно, що Богу не подобається такий спосіб поведінки.

Повертаючись до буденних життєвих справ, ми бачимо, що справедливість повинна бути основою всього – стосунків між чоловіками та дружинами, батьками та дітьми, братами та сестрами, учителями та учнями, працедавцями та найманими працівниками тощо. Урок з нашого вірша дуже важливий для нас як Церкви. У християнському характері справедливість, слухняність Божому Закону є першими, тоді як милосердя та доброзичливість йдуть слідом. Ми не знаємо принципу, якого Господній народ повинен навчатися більш ретельно, ніж принцип справедливості.

У деградованій людській природі несправедливість виходить на поверхню багатьма способами. Маленькі несправедливості проявляються щодня в різних дрібницях. Вважається, що на них не варто звертати увагу. Але той, хто виховує в собі навіть незначну несправедливість, творить характер, який буде непридатним для Царства. Як справедливість є основою Божого престолу та Божого характеру, так справедливість повинна бути фундаментальним принципом, який керує життям Його народу.

СЛУХНЯНІСТЬ ХРИСТУ

Всі освячені в Христі Ісусі повинні глибоко закарбувати у своєму серці урок слухняності. Потрібно мати також дух слухняності, а не тільки слухатися букви. Хто має справжній дух слухняності, той не тільки слухатиметься виразних наказів Господа, даних у Його Слові, але й намагатиметься знати Божественну волю в усьому. Він буде намагатися зауважити провидіння у своєму житті, щоб бути веденим так, як того бажає Господь. Такі вірні, слухняні Божі діти вигукують словами пророка: “Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав, і було слово Твоє мені радістю і втіхою серця мого!” (Єр. 15: 16). Вони можуть сказати разом із нашим дорогим Учителем: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу!” Отже, нехай усі, які прагнуть бути цілковито прийнятними для нашого Небесного Отця, дуже дбайливо будують характер у згоді з Його Законом, маючи справедливість у думках, словах та вчинках в якості основи, а також справедливість у своїх стосунках з Богом, братами та всіма, а тоді нехай будують на цьому всі різні прикмети любові, щоб в усьому зростати в Христа, нашого живого Голову, і у кінці дати звіт з радістю, а не зі смутком.

R5430 (1914 р.)

ЙДІМО ВПЕРЕД “У ПОВНОТІ ВІРИ”

“Маємо й Великого Священика над домом Божим, то приступімо з щирим серцем, у повноті віри” (Євреїв 10: 21, 22).

Апостол Павло звертає увагу Церкви і особливо тих, хто знайомий з юдейськими звичаями тих днів, на факт, що Ааронове священство було образним, задуманим на певний час, щоб ілюструвати більші речі, що дійсний План Бога не мав виконатися через Ааронове священство з дому Левія, що жертви тельців та козлів не могли зняти гріхи, що з року в рік цей порядок лише захищав Божий образний народ, образно прикривав їх через їхню Угоду. Апостол показує, що має бути більше Священство, за чином Мелхиседека, що наш Господь є Головою цього Священства, а Євангельська Церква є Його членами, священиками під Його головуванням. Тоді він запитує, чому потрібно було краще священство, ніж те, яке Бог передбачив у Аароні та його синах? Відповідь у тому, що вони були грішними і ніколи не могли насправді скасувати гріх, що кров

тварин не мала реальної заслуги. У дійсності ці священики ніколи не повернулися до милості в Бога. Вони тільки мали доступ до образної Святині та Святеє Святих.

Та тепер Христос є Головою цього нового чину Священства, і ми повинні усвідомлювати наше становище як священиків цього чину. Наш Первосвященик увійшов у справжнє Святеє Святих. Доказ цього з'явився у вигляді благословення П'ятидесятниці, показуючи, що Отцеві була до вподоби жертва, яку склав наш Господь, і все було готове, щоб також дозволити нам наблизитися до Бога, розділити труднощі нашого Відкупителя і згодом прийти до Нього за завісу і розділити Його славу. Розуміючи, що Бог все це ласкаво влаштував і прийняв нас як Дім Бога, щоб зайняти місце Дому Аарона – набагато вищого від його Дому – входьмо у справжню Святиню і Святеє Святих "з щирим серцем, у повноті віри".

Священикам дозволялося входити у Святиню, а після Дня Примирення – у Святеє Святих. У Євангельському віці всі, які посвятилися Богу і були зачаті з Духа, перебувають у першому Святому місці. Аарон та його сини були образом справжнього Священства, тому ми не є з чину Аарона, не є членами Ааронового священства, а Священства Мелхиседека на чолі з великим Первосвящеником. "Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого" (1 Петр. 2: 9).

ПРИСТУПІМО З ЩИРИМ СЕРЦЕМ

Отже, маючи переконання, що цей задум є від Бога, що ми зробили правильні кроки і віддали своє тіло на живу жертву, вчинили позаобразне посвячення і прийняли зачаття Святого Духа, негайно приступаймо до праці нового чину Священства. Попереду є великі речі для виконання: берімось до цього разом з Ним – ставаймо повноцінними учасниками в цій праці, у всьому, що Бог дає нам робити. Приступаймо з щирим серцем, розуміючи, якими чудовими є наші благословення, яким дорогоцінним є задум бути вкритим заслугою нашого Спасителя. Будьмо вірні та віддані Угоді, яку ми уклали з Богом.

Господній поклик під цією Угодою звучить так: "Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною" (Пс. 50: 5). Цей поклик, це запрошення лунає весь Євангельський вік. І всі святі, які увійшли в цю Угоду, привілейовані мати частку в жертві Христа і співпрацювати з Ним.

Тому приходьмо у повноті віри, а значить, не сумніваючись у тому, чи Божі обітниці правдиві і чи вони справді для нас. Світ не бачить причин для жертвування в цьому житті і, як каже апостол, щодня вважає нас нерозумними. Але, маючи повноту віри, йдімо вперед! Прямуймо з усією наполегливістю до кінця шляху, аж з'єднаємося з нашим великим Первосвящеником і увійдемо в Його відпочинок!

ПОМАЗАНІ В НЬОМУ

Помазання первосвященика в образі представляло Божественне призначення на посаду. Бог помазав Аарона. Апостол Павло каже, що "честі цієї ніхто не бере сам собою, а покликаний Богом, як і Аарон. Навіть Христос не взяв цієї честі сам. Бог призначив Його, кажучи: "Ти Священик навіки за чином Мелхиседековим" (Євр. 5: 4-6). Бог безпосередньо спілкувався з Господом Ісусом Христом. Ісус був прийнятний для Отця. Бог дав Йому Свій Святий Дух найповнішою мірою. Ісус сам говорить, що Бог не дав Йому Свого Духа частково, бо Він міг прийняти його повною мірою. Натомість ті, які вважаються Його членами, не здатні прийняти Дух повною мірою через свої недосконалості. Менш деградована людина може прийняти більше Духа, а більш деградована – менше.

Коли Христос з'явився в присутності Бога за нас і застосував Свою заслугу за тих, які принесуть себе в жертву, щоб стати членами Його Тіла і бути разом з Ним у славній праці Царства, Він отримав Божественне схвалення і право, яке проявилося у зачатті Святим Духом тих, які принесли себе у посвяченні. Цей Святий Дух вперше був даний у П'ятидесятницю. Апостол Петро каже, що Бог виконав Свою обітницю Ісусові, давши Йому Святий Дух,

щоб вилити його на учнів (Дії 2: 33). Все є від Отця і через Сина.

Не було потреби, щоб Небесний Отець виливав Свій Святий Дух на кожного окремо взятого члена Тіла. Ми вважаємо, що картина, представлена в образі, цілком завершена. Оскільки Святий Дух був вилитий на Голову великого Первосвященика і стікав на краї Його одежі, то все Його Тіло помазане. Кожен з нас отримує свою частку в помазанні тоді, коли входить в це Тіло і знаходиться під одежею.

ПОВНОТА ҐРУНТУЄТЬСЯ НА ЗНАННІ

Говорячи про тих, які мають привілей приходити до Бога в молитві, апостол каже: "Приступімо у повноті віри". Він звертається до класу Божого Дому. Природний Ізраїль також був з Божого Дому, але вони були слугами. Звичайно, слуги є частиною Дому, але не в тому особливому значенні, в якому є діти. Ми маємо слова, що Мойсей як слуга був вірний над своїм Домом, натомість Церква Христа є Домом Синів, і Христос є Головою цього Дому. Саме Дім Синів може наближатися до Бога. Повнота, з якою вони можуть наближатися, залежить від певних умов, на які тут звернено увагу. У них має бути вірне серце і не повинно бути двоєдушності. Серце мусить бути цілковито відданим. Вони повинні повною мірою показати, що в той час, коли віддавали життя Богу, говорили те, що мали на думці. Тоді вони можуть приходити до Господа зі святою відвагою, у повноті віри. Усі кроки справжнього Божого народу є кроками віри, усвідомленням Його опіки. Але повноту віри можна протиставити меншій вірі. Часткова віра приведе нас досить близько до Бога, але сильна віра приведе ще ближче. Натомість повна віра – це віра, яка, якщо її зберегти, зробить нас "більш ніж переможцями" і, остаточно, повними членами Царського Священства – у славі.

Таку повноту віри неможливо здобути за один день. Вона вимагає досить багато знань. І Бог подбав про ці знання, навчаючи нас у Своєму Слові про те, що Христос зробив для нас і що Він хоче зробити, чому Він помер за нас і т. п. Все це дається нам як основа для віри. Далі, щоб зміцнити нашу віру, ми маємо надзвичайно великі та цінні обітниці і Його щоденне провидіння над нами. З цієї причини повністю посвячений клас може наблизитися і мати цілковите запевнення, що він може досягти всіх славних речей, до яких Бог нас запросив – бути спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом, "на спадщину нетлінну й непорочну та нев'янучу".

ПОВНОТА ВІРИ ПОТРІБНА ДЛЯ БОЖОГО СХВАЛЕННЯ

Апостол дає зрозуміти, що без такої повноти віри Божа дитина не може наблизитися до Нього. Тільки ті, які довіряють Отцю, як мала дитина своєму земному батькові, можуть сподіватися зробити поступ на вузькому шляху і мати відвагу та довіру, яка є привілеєм всіх тих, хто Його, і без якої ми не можемо мати досконалий мир та обіцяний відпочинок серця. "Нехай станеться вам згідно з вашою вірою" – ось обітниця. У нашому серці повинно бути бажання знаходитися якомога ближче до Бога, інакше ми не зможемо йти вперед і здобути наш привілей у Христі. Таке бажання є проявом того, що ми голодні і спрагнені праведності, яку Господь сподівається бачити, перш ніж Він виконає Свою обіцянку, що такі будуть нагодовані.

У Слові є чіткі умови, обов'язкові, щоб чинити поступ у цьому напрямку. Ми можемо наблизитися до Господа тільки завдяки повноті віри, а ця повнота можлива тільки тоді, коли наше серце буде "окроплене від сумління лукавого", тобто від свідомого лукавства. Тому апостол додає: "Бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все" (1 Ів. 3: 20). Можемо бути певні, що коли наш шлях як Нових Створінь у Христі натрапляє на осуд нашого сумління, то тим більше його осуджує Бог.

Тому, якщо Божа дитина хоче бути дуже близько Нього і мати постійне блаженне усвідомлення схвальної посмішки Отця, вона повинна намагатися мати сумління, вільне від провини перед Богом і людьми – сумління, яке може з довір'ям сказати: "Я намагаюся робити те, що подобається Господу, що повністю відповідає

моїй Угоді Жертви, і намагаюся робити те, що справедливо матиме схвалення праведних людей". Ті, які посвятилися бути членами Царського Священства, жертвувати своїм життям у Господній службі, щоб царювати з Ним, не мають права на щось інше.

ПРИЧИНА НЕДОСТАЧІ ВІРИ І ЛІК ВІД ЦЬОГО

Той, Хто почав добру працю в нас, здібний і готовий завершити її (Фил. 1: 6). Та як мало Божих дітей (відносно мало) має "повноту віри", яка є нашим славним привілеєм! Як мало може сказати: "Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!" "З Божою благодаттю я остаточно здобуду Небесне Царство і славні речі, які Він обіцяв тим, хто Його любить". Той, хто може ось так пройнятися почуттями апостола Павла та пророка Давида у їхніх виразах довіри, знаходить у них велику радість, велике благословення, великий відпочинок серця, якого не має ніхто інший.

Тому запитаймо, чому так мало тих, хто входить у відпочинок віри. Які перешкоди мають інші, і як цих перешкод позбутися? Як кожній Божій дитині повною мірою здобути Його блаженну спадщину? Багато хто скаже (а якщо не скаже, то хоча б подумає): "О, коли б я знав, що Божа доброта та милосердя перебуватимуть зі мною до кінця? Коли б я міг позбутися сумнівів, чи здобуду Царство, щоб остаточно стати «більш ніж переможцем»!"

У чому їхня проблема? Чому вони не мають "повноти віри", впевненості у їхньому прийнятті? Відповідаємо, що їхньою проблемою є недостача довіри до Бога, а така недостача Богу не до вподоби, бо "догодити ж без віри не можна; і той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду" (Євр. 11: 6). Більше того, ця недостача віри є постійною перешкодою, щоб перемагати, бо написано: "А оце перемога, що світ перемогла, ВІРА наша" (1 Ів. 5: 4). Християнин, який не має щита віри, до того ж великого щита, постійно знаходиться у невигідному становищі перед противником та всіма воїнствами зла.

Тому нехай кожен, хто усвідомлює недостачу в цьому напрямку, наполегливо молиться, як колись робили апостоли: "Господи, додай Ти нам віри!" Тоді, поводячись відповідно до цієї молитви, нехай кожен виховує таку віру в собі, у своєму серці. (1) Нехай він постійно відсвіжує у своїй пам'яті дорогоцінні обітниці, які є в Слові, пізнаючи їх краще. (2) Нехай він намагається тримати в розумі, що після укладення Угоди з Господом ці обітниці належать йому; і у своєму серці та своїми устами нехай він визнає їх як свої перед престолом благодаті, з вдячністю. Нехай він звертається до них у своїх думках, а також у розмовах про святі речі з братами.

Коли з'являться випробування та труднощі, він повинен пригадати ці дорогоцінні обітниці, пам'ятаючи, що вони належать йому, оскільки Бог дав ці обітниці тим, хто любить Його, хто уклав з Ним Угоду при жертві (Пс. 50: 5; Мал. 3: 17). Він повинен постановити, що відтепер беззастережно довірятиме Слову Небесного Отця. Коли трапиться щось, на перший погляд, випадкове, нехай він звернеться до обітниці: "Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре" (Рим. 8: 28). Нехай він переконає себе, що, здавалось, випадкова річ не могла би трапитися, якби Бог не бачив шляху, як зробити її потрібним уроком або благословенням для нього.

Ніколи не забуваймо, що Той, Хто почав у нас добре діло, не змінюється, і якщо ми бережемо свої серця у згоді з Ним, якщо в нас далі є тверда і непохитна віра у велике примирення, вчинене за наші гріхи, якщо ми постійно відновлюємо наше посвячення для Нього, тримаючи все, що маємо, на вівтарі жертви, і дозволяємо Господу спалити це так, як Він вважає за потрібне, шукаючи не власної волі, не власного шляху, а тільки Господнього, ми маємо всі підстави вважати, що в нас є повне переконання, що це добре діло в нас буде завершене, що ми увійдемо з радістю у вічне Царство нашого Господа і почуємо Його блаженні слова схвалення: "Гаразд, рабе добрий і вірний".

R5424 (1914 р.)

ХТО ЧИНИТЬ ГРІХ НА СМЕРТЬ?

Частина 1

"Кожен, хто родився [зачатий] від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений [зачатий] він" (1 Івана 3: 9).

ПРИВІЛЕЇ, ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТА НЕБЕЗПЕКИ НОВОГО СТВОРІННЯ

Існує певна міра непорозуміння, пов'язана з питаннями, які стосуються переміни Церкви з людської природи до духовної. Щоб добре зрозуміти вступний процес цієї переміни, зачаття Духом, ми повинні мати правильне уявлення про те, чим є людська воля, бо саме вона зазнає зміни.

В якості ілюстрації нам не приходить на думку нічого кращого, ніж законодавчий орган – Конгрес або Парламент. У цих зібраннях на сесії засідає велика кількість членів, але вони поділені на групи, відомі як партії. Деякі члени належать до однієї партії, деякі – до іншої. Найвпливовіша партія є при владі.

Так само з людським розумом. У ньому є різні ділянки, які представляють різні релігійні почуття, інтелект, моральність, враження тощо. Далі є ще інші, які відповідають за енергію, бажання щось здобути, войовничість. Ці різні риси, коли доводиться вивчати якесь питання, діляться на групи, де найсильніші схильні диктувати умови іншим.

Коли, наприклад, якась справа, що торкається наших власних інтересів, потребує розгляду, тоді бажання здобути може змусити войовничість боротися за бажану річ. Воно також може задіяти в боротьбі непримиренність. При цьому воно може певною мірою притлумити голос справедливості, тобто сумління, витіснити любов, бо прагнення щось здобути може вдатися до засобів, які суперечать поведінці любові.

У цілому ділянки, які мають домінуючий вплив у світі і відповідальні за самозахист, самозадоволення і т. п. – це ділянки, назви яких починаються на "само". Навіть якщо ділянки, які відповідають за релігійність – шанобливість, надію, доброзичливість, духовність і т. д. міцні, то самолюбні нахили переважно беруть над ними гору, і вони починають співпрацювати зі самолюбством. Наприклад, доброзичливість, переможена самолюбними нахилами, казатиме: "Я дам трохи грошей на цю справу, бо буду мати прибуток, але не дам, якщо такого прибутку не буде". Ось так користолюбні прикмети та інші, які мають відношення до власного "я", укладають мирову з доброзичливістю, схиляючи її до служіння собі.

Бачити такі поєднання у світських людях сьогодні – буденна річ. Тому ми зустрічаємо добрих людей, які з природи мають шляхетні поривання, але люблять догоджати собі. У всьому, що вони роблять, "само" стає визначальним фактором і скрізь утручається – з'являється самоповага, своєкорисливість і т. п. Таке поєднання творить самолюбну людину. І хоча вона може мати достатньо доброзичливості, шанобливості тощо, ці шляхетні риси перебувають під контролем самолюбних нахилів.

ПЕРШИЙ КРОК ДО СПРАВЖНЬОГО НАВЕРНЕННЯ

До такої самолюбної людини приходить Євангеліє і дає виняткову, особливу пропозицію. Воно промовляє до неї через новий набір складових розуму, даючи зрозуміти, що на першому місці має бути Бог, а не власне "я". Людина починає бачити, що найвищими і найбільш шляхетними ділянками розуму є ті, які визнають Творця і відповідальність людини як Його створіння. Воно звертає увагу людини на те, що вона не повинна думати передусім про себе, шанувати себе і робити все тільки для себе.

Така особа, вслуховуючись в євангельську пропозицію, може під її впливом вирішити справу в той чи іншій бік. Вона може сказати: "Мені ця думка не подобається". Самолюбство може підказувати, що якщо вона прийме євангельську пропозицію, то доведеться відмовитися від сумнівних методів ведення бізнесу. Тоді вона вирішує, що її не цікавить такий крок, бо він вимагає більше, ніж вона може дати, адже при цьому вона мала би проблему з власним сумлінням. Та згодом може трапитись якесь лихо або нещастя, яке змусить особу по-іншому

глянути на речі, і тоді вона сприйматиме справу в іншому світлі і буде рада виконувати Божу волю, признаючись: "Я усвідомлюю, що моє життя повинно бути іншим. Я – Боже створіння, тому буде правильно посвятити для Нього своє життя. Але посвячення зробить велику зміну в моєму житті. Мені доведеться змінити свій шлях і полишити деякі звички".

Це перший крок дійсного навернення. Це навернення від гріха до праведності. Але це ще не означає, що особа, яка робить такий крок, наважиться виконувати Божественні вимоги, які є для учня Христа. Багатий юнак, який питав Ісуса, що йому робити, щоб здобути вічне життя, почув, що треба виконувати Божі заповіді. Він відповів, що робив це все своє життя. Ісусу це сподобалося. Юнак намагався все робити як треба. Чи цього вистачало? Ні! Ісус сказав: "Одного бракує тобі: «Іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходь та й іди вслід за Мною»".

Молодий начальник задумався над такою дивною порадою, адже він жив зразковим життям. Від думав про себе в слушний спосіб, але таке життя було тільки виконанням обов'язку. Ніхто не має права вести погане життя; ніхто не має права робити зло. Практично Ісус сказав юнакові те саме і не більше, сказав, що він виконує свій обов'язок.

Продовжуючи, Учитель промовив: "У Мене є для тебе тільки одна пропозиція, але це дуже велика пропозиція – співспадкоємство зі Мною у Месіанському Царстві. Життя, в яке ти можеш увійти, ставши Моїм учнем, це життя слави, честі та безсмертя – Божественної природи. Якщо ти прагнеш такого високого становища, ти повинен робити щось більше, ніж просто уникати гріха. Бог кличе жертвувати собою. Якщо ти собою не пожертвуєш, ти не можеш стати Моїм учнем, бо Отець приймає тільки тих, які стали пожертвувані та зачаті Святим Духом, і тільки вони можуть мати Мою славу. Тільки їм буде дана частка у Першому Воскресінні. І молодий начальник "пішов, зажурившись, бо великі маєтки він мав". На жаль, таких багато!

Полишити гріх означає зробити крок до навернення. Такі дії є образним наближенням до Намету. "Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас", – ось пропозиція Отця. Боже Слово показує шукачеві, що до Отця можна прийти тільки через Христа, Який дав Себе як наш викуп.

Також сказано, що якщо він хоче зберегти Божу милість, то повинен стати учнем Христа, поклавши своє життя у службі Господу та братам і роблячи добро всім людям, коли є нагода. Таким чином він може стати членом Христового Тіла. Тоді, за якийсь час, за умови вірності до смерті, він матиме частку у славі та честі, які Отець дав нашому Господу. Він стане співспадкоємцем з Ісусом у Царстві.

ЧИМ Є НОВЕ СТВОРІННЯ?

Особа стає Новим Створінням тоді, коли приймає Божественну волю в жертовному значенні, тобто, як представляє Святе Письмо, коли повністю посвячується до смерті. "Позбирайте для Мене побожних Моїх, – каже Господь, – що над жертвою склали заповіта зо Мною" (Пс. 50: 5). Хто приймає це покликання складати жертву, того приймає Отець. Такі особи зачаті Святим Духом, і відтепер вони – Нові Створіння. Для них "стародавнє минуло, ото сталось нове" (2 Кор. 5: 17).

Може виникнути запитання: яка частина особистості стає Новим Створінням? Новою стає воля. Воля є рішучістю, постановою більшості складових розуму, які творять інтелект. Воля розсуджує, чи їй грішити? "Ні, – каже вона, – я покину гріх. Чи мені йти далі і повністю посвятитися Богу? Так, я це зроблю".

Коли особа це чинить, Бог приймає її і дає зачаття Святим Духом, яке робить її Новим Створінням. Вона налаштовує свій розум – робить постанову, змінює напрямок своєї волі. Свого часу її воля схилялася до гріха. Це було неправильно. Потім її воля звернулася до праведності, і це правильно, але такий крок ще не зробив її Новим Створінням. Тоді вона йде далі і каже: "Господи, посвячую Тобі своє життя – себе, всі свої цілі, надії і задуми". Відтепер вона вважається мертвою для світу і живою для Бога, духовною істотою. Ця нова воля, цей новий розум з його небесними надіями і прагненнями становить Нове Створіння.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НОВОГО СТВОРІННЯ

Бути зачатим кимось означає стати його сином. Єдинородним Небесного Отця (Єдиним зачатим) – єдиним, Хто був безпосередньо зачатий, – був наш Господь Ісус, Божий Син. Вся Церква також вважається синами Бога: "А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі" з Ісусом Христом. Першим із класу духовно зачатих був наш Господь Ісус. Коли Святий Дух був даний Йому в Йордані (в сенсі зачаття), Бог вже не вважав Його Людиною Ісусом. Тепер Він мав цей скарб нової природи в земному тілі, земній посудині, доки не закінчив Свою жертву на Голгофі. Тоді, у воскресінні, Бог дав Йому досконале духовне тіло Божественної природи.

Так само є зі всіма Ісусовими учнями: вони запрошені підкоритися Богу, посвятити свої земні інтереси, щоб стати послідовниками Учителя. Ісус виклав ці умови так: по-перше, віра в Нього як Месію, Відкупителя; по-друге, самовідречення, щоб взяти свій хрест і йти за Ним. Нові Створіння є синами Бога, але світ не розуміє, що завдяки своїм стосункам з Богом вони відрізняються від інших. "Світ нас не знає тому, що Його [Учителя] не пізнав" (1 Ів. 3: 1). Цей новий розум повинен розвиватися, тобто Нове Створіння повинно зростати в знанні та можливостях.

Все це робить особу зовсім відмінною (іншою, ніж та, яка була старим створінням). Якщо з природи вона була зіпсутою і мала насильницькі наміри, які панували в плоті, то тепер, маючи кращий розум, вона є ведена Господнім шляхом і поступово стає копією дорогого Божого Сина. Ця копія – це передусім копія серця, хоча сама зміна крок за кроком торкається всього життя, приводячи тіло щораз більше до підпорядкування новому розуму.

НОВЕ СТВОРІННЯ НА ВИПРОБУВАННІ

Оскільки новий розум, нова воля, духовно зачате Нове Створіння, на даний час мешкає в старому тілі, і це тіло, як єдине дієве знаряддя Нового Створіння, далі має старі нахили до гріха – свої слабості, свої недоліки, – існує постійна боротьба між Новим Створінням і старим. Це – щоденна боротьба, і одне або друге має загинути. Якщо Нове Створіння не буде пильнувати, не буде діяльне, цілковито віддане Богу, слабості плоті поступово заявлять про себе, і Нове Створіння опиниться в небезпеці смерті.

І навпаки, якщо Нове Створіння буде вірне Богу, то старе створіння загине. Одне або друге повинно померти перед закінченням конфлікту. Це – війна до кінця. Конфлікт є пробою для Нового Створіння, а не для старого. Нове Створіння покликане до слави, честі та безсмертя. Щоб дійти до цього стану, воно повинно безапеляційно довести свою відданість Богу. Наскільки новий розум панує, наскільки ми любимо праведність та ненавидимо беззаконня, настільки зуміємо воювати з силами назовні, з умовами теперішнього часу, і настільки більшим буде наш успіх у боротьбі з власною плоттю.

Ця сутичка може вестися з перемінним успіхом. Але доки не буде здобута перемога, Господь не дасть нагороди. "Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною". Потрібно показати відданість Богу, відданість принципам праведності та нашій угоді. Хто найбільш відданий і вірний Богу, той стане "більш ніж переможцем" і здобуде найвищу нагороду, буде сидіти з Ісусом на Його престолі.

Деякі будуть переможцями, але не на такому високому рівні, потребуючи особливих труднощів для допомоги. І хоч вони не зуміють досягти найвищого критерію, проте стануть переможцями, інакше вони б ніколи не мали частки у небесній нагороді, ані життя взагалі. Вони будуть утворювати Велику Громаду, яка вийде з великого утиску і обмиє свою одежу та вибілить її в крові Агнця (Об. 7: 14). Їм дістанеться великий привілей бути почесними слугами прославленого класу Нареченої, яка буде "більш ніж переможцями".

ВПАСТИ В СПОКУСУ, АЛЕ НЕ В ГРІХ

Упродовж сутички між Новим Створінням і вадами тіла, в якому мешкає Нове Створіння, новий розум повинен розвиватися і ставати дедалі міцнішим. Воля тіла визнана цілковито мертвою ще перед тим, як особа могла вважатися Новим Створінням. Але тіло має старий розум, що керується тими ж тенденціями, що й попередньо. Тому праця нового розуму полягає у тому, щоб привести тіло до повного підкорення волі Христа. Однак Божа дитина може захопитися

бізнесом або утіхами, які здатні впровадити її як Нове Створіння у свого роду заціпеніння. У такому стані заціпеніння Нового Створіння плоть, цілковито прокинувшись, може скористатися цим – не тому, що Божа дитина добровільно згрішила або навмисне була недбалою, а тому що вона певною мірою піддалася спокусі. Але одна річ – піддатися спокусі, і зовсім інша – свідомо поринути в гріх. Хто грішить свідомо, той є дитиною сатани, оскільки він має дух сатани, а не дух Бога.

Якби хтось, раз зачатий Богом, потрапив у такий стан, в якому свідомо прагнув би робити гріх, це свідчило би, що він перестав бути Божим сином, а став сином Белійяара. Це означало б, що іскра нового життя, до якого він був зачатий, згасла. "Кожен, хто народився [зачатий] від Бога, не грішить". Якщо ж він грішить – свідомо, добровільно, то з цієї ж миті перестає бути сином Бога. Сини Бога не люблять гріх. Тому, якби хтось навмисне потрапив у гріх, він дав би доказ, що його новий розум цілковито зник, що він мертвий для Бога, навіть якщо попередньо при посвяченні став мертвим для плоті.

Віримо, що небагато хто наважився на такий крок сміливого протистояння Богу, добровільного та свідомого, і сподіваємося, що небагато хто піде на другу смерть. Як би там не було, Божий народ повинен триматися якомога далі від такого згубного стану. До цього стану доходять поступово, крок за кроком. Коли ми приходимо до Бога, то передусім відмовляємось від гріха. Згодом ми приходимо до стану, коли віддаємо наші тіла на живу жертву і є прийняті. І навпаки, ті, які покидають праведність, як правило відступають поступово. Догоджання гріху крок за кроком поступово веде геть від Бога, доки Нове Створіння не перестане існувати.

ПЕРЕШКОДИ НОВОМУ СТВОРІННЮ З БОКУ ПЛОТІ

Коли апостол Іван каже в нашому вірші, що зачаті від Бога не грішать, він має на думці, що вони не грішать добровільно. Чи ж можна грішити по-іншому, аніж добровільно? Відповідаємо, що можна. Добровільний гріх – це гріх на смерть. Святе Письмо каже нам, що "всі згрішили і позбавлені Божої слави", що немає досконалого, "нема праведного ані одного". Праведність, приписана членам Церкви, приписана їхній плоті. Само по собі Нове Створіння досконале. Але учень Христа як Нове Створіння прагне викинути зі своєї плоті всі колишні речі гріха та смерті і цілковито допасуватися до образу та подоби Бога. При цьому він натрапляє на ті чи інші перешкоди не тільки через недосконалості власного плотського тіла, але й через недосконалості інших. Йому доводиться змагатися зі злими тенденціями як своєї деградованої природи, так і природи тих, хто довкола.

Цей самий апостол говорить, що коли хтось каже, що він не має гріха, то правди немає в ньому, і він робить Бога неправдомовним (1 Ів. 1: 8-10). Обидва вирази того ж автора взаємно узгоджуються. Один вираз нашого вірша стосується безпосередньо Нового Створіння, а інший – його плотського тіла. Неможливо повною мірою уникнути гріха в плоті через слабості, а також обманливі та несприятливі оточуючі обставини.

Однак ці Нові Створіння можуть берегти себе в Божій любові, бути Божими синами. "Маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного" (1 Ів. 2: 1). Бог знає наші вади, тому Він подбав про нас. Апостол каже, що ми можемо тримати себе в Божій любові, якщо будемо зберігати чистоту. "Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої" (1 Ів. 1: 9). Щоденні провини треба визнавати перед Господом, а також просити і отримувати прощення. Щоденно ми молимось: "І прости нам гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим" (Гиж.).

РІЗКИ ЗА ЧАСТКОВО ДОБРОВІЛЬНІ ГРІХИ

Якщо ці провини виникають лише зі слабостей плоті або з незнання чи легковажності, то вони є гріхами, які Господь прощає повністю після звернення до Нього. Якщо ж вони є гріхами, до яких новий розум був недбалий, в яких частково є його вина з причини браку рішучості, тоді Нове Створіння такою ж мірою несе за них відповідальність. За всі такі провини, в яких є та чи інша вина Нового Створіння, будуть різки,

покарання. І саме за таку добровільну частку гріха Нове Створіння несе відповідальність. Вона не має відношення до первісного гріха і похідних вад.

Християнин може мати природну схильність до гніву, і йому, вочевидь, неможливо повною мірою контролювати цю тенденцію. Перш ніж Нове Створіння збагне дійсний стан справ, ця природна тенденція бути нестриманим може принести йому клопоти. У таких випадках Нове Створіння зобов'язане зробити все можливе, щоб це подолати: молитвою, наполегливим зусиллям і, якщо потрібно, накладаючи на себе покарання за кожну невдачу в цьому напрямку, і навіть самозреченням. Але якщо Нове Створіння каже: "Це моя плоть. Що я можу зробити?" – воно може отримати різки, і між ним та Господом може з'явитися земна хмара, воно може стати духовно хворим, доки не навернеться до Отця, не відшкодує збитків і не буде відновлене. Якщо таке відношення буде продовжуватися, це може не дозволити йому стати членом Малої Черідки. Тож треба вирішити однозначно, як бути: "за" чи "проти".

Бачимо, що є гріхи, які не прощаються, а підлягають покаранню. Якщо провина сягає до краю, якщо вона є добровільним гріхом, це – гріх на смерть. Це означає, що Нове Створіння більше ним не є, бо Дух Бога, який діє в синах Бога, завжди спонукує до праведності і ненавидить гріх. Хто любить Бога, "той себе береже, і лукавий його не торкається" (1 Ів. 5: 18).

МЕТА ВИПРОБУВАНЬ

Як говорить апостол, ми маємо цей скарб нового розуму у земній посудині. Ми є поєднанням Небесного і земного – Небесної волі і земного тіла. Час від часу тіло ставить Нове Створіння на випробування, наполягаючи поступитися посвяченням. Отоді є клопіт, бо земне тіло тільки вважається мертвим. Та Бог, виходячи зі Своїх обітниць, ігнорує стару природу, земне, і визнає тільки небесне – доки воля є слухняною. І Він обіцяв достатньо благодаті в часі кожної потреби.

Як вже згадувалося, може трапитися, що нова воля на деякий час стане сонливою, пасивною. Це привід для поважної стурбованості, бо тоді Нове Створіння є в смертельній небезпеці. Тільки рішуча воля, яка твердо стоїть на боці Бога, може гостро відчувати жаль за будь-яке тимчасове відхилення, бо інакше це вже не Нове Створіння. У міру продовження боротьби між новою волею і старим тілом, нова воля стає дедалі міцнішою, якщо вона властиво оцінює ситуацію. Однак Бог може дозволити, щоб плоть мала більше спокус. Він може дозволити світу та противнику чинити тиск на плоть, щоб випробувати Нове Створіння, переконатись у його лояльності. Наш Господь виявився вірним "аж до смерті, і то смерті хресної", і заслужив на Божественну природу. Так само має бути з Його послідовниками. Отець знає, скільки ми можемо витримати і ніколи не дасть бути спокушеними понад те, що ми можемо знести, але в кожній спокусі дасть шлях для втечі (1 Кор. 10: 13).

ЧОМУ ДЕХТО НЕ В ЗМОЗІ ПЕРЕМОГТИ

Отже, випробування продовжуються. Апостол нагадує, що ми підняті, щоб ходити в новизні життя, – наше воскресіння вже почалося (Рим. 6: 4; Кол. 3: 1). Ця нова хода повинна бути все сміливішою, успішнішою у відповідь на Господній дотик – труднощі, які нас виховують. Якщо ми дозволимо Йому формувати нас так, як Він хоче, ми остаточно закінчимо наш шлях і перейдемо у повному воскресінні від земної, людської природи до небесної, божественної. Тоді нова воля, яка весь час робила поступ у земному тілі, робитиме поступ у духовному домі. Вона матиме тіло, схоже на тіло піднятого і прославленого Ісуса (1 Ів. 3: 1, 2).

У тих, які не перемагають цілковито, ми знаходимо наступний стан: вони щораз більше поступаються напастям противника, намагаються не бути незвичайними, бояться образити своїх друзів. Тим самим їх щораз більше обтяжують турботи цього життя або омана багатства, утіх і т. п. Апостол наполягає, щоб вони відклали убік весь цей тягар і з терплячістю проходили належний їм шлях боротьби. Цей клас ані на мить не збирається зійти з цього шляху, але у своєму часі йому доведеться пройти крізь огняні труднощі, які знищать його плоть. Проте він загубить нагороду Високого Покликання, яку отримають більш вірні.

R5438 (1914 р.)

ХТО ЧИНИТЬ ГРІХ НА СМЕРТЬ?

Частина II

Окрім двох класів спасенних з-посеред духовно зачатих є ще третій клас – ті, які йдуть на Другу Смерть. "Гріх на смерть" – це не тільки невдача у чинені добра, але вперте намагання робити щось погане. Хоча Велика Громада не повертається, щоб валятися в калюжі гріха, однак клас, про який іде мова, є духовно зачатими особами, які поступово полишають свою угоду, аж врешті цілком впадуть. Вони ламають цю угоду, адже перед тим вони обіцяли віддавати своє життя. Тепер же вони ламають угоду і повертаються до гріха та безнадійної темряви. Такий шлях, оскільки він є гріхом проти ясного світла та знання, є гріхом на смерть.

Хто грішить на смерть, і що є гріхом на смерть? "Кожен, хто родився [зачатий] від Бога, не чинить гріха [добровільно], бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити". Новий розум, який зачав Бог, нова воля і особа, яка має цю нову волю та прагне бути в згоді з Богом, не може грішити гріхом на смерть, доки вона має цей розум, цю волю, цей Дух Бога. Доки її воля є в згоді з Богом, вона не може грішити добровільно і за власним бажанням. Вона не може бути в згоді з гріхом. Новий розум не може погодитися на гріх. Якщо існує згода на гріх, то це доводить, що старий розум взяв гору.

Дану річ ми можемо зрозуміти виразніше на прикладі роботи Конгресу. Припустимо, що республіканці представляють тілесну людину, і республіканська партія має перевагу довгий час. Тоді приходить черга на зміну адміністрації. З'явилося нове ставлення, нове бачення, тому є нові прагнення. Тепер інша партія є при владі, і більшість Конгресу стає демократичною. Що змінило роботу Конгресу? Нове голосування. Більшість виграла голосування і прийняла демократичну форму правління, щоб контролювати Законодавчий Орган. Але якщо Конгрес знову проведе зміни і проголосує за старий шлях, то він вже не буде демократичним.

Так само Нове Створіння взяло під контроль наше смертне тіло. Однак якщо нова воля знову зміниться і буде захищати плотське як попередньо, то Нове Створіння переміниться назад у старе. Нове Створіння не валяється в гріху. Гріх на смерть чинить воля. Тоді Нове Створіння мертве.

ВТРАТА ІСАВА ЯК ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ДЛЯ ЦЕРКВИ

Ілюстрація, що вжив апостол Павло – як Ісав марно зі сльозами намагався повернути втрачене первородство, – є лекцією, яка становить для нас глибокий інтерес. Певним чином її можна пристосувати до стану юдейського народу, який, втративши великий привілей, тобто нагоду, стати духовним Ізраїлем Бога, вже не міг як народ повернути втрачене. Цей привілей залишив їх, вони не могли отримати його назад, хоча це не заважало окремо взятому юдею розкаятися і особисто стати членом класу Церкви.

Однак слова апостола (Євр. 12: 16, 17), здається, стосуються особливо Церкви і нашої небезпеки як Нових Створінь втратити первородство. Ісав "за одну лиш страву запродав власне первородство" (Хом.). Він зображував тих християн, які обмінюють свою славну спадщину як майбутні спадкоємці Божественної природи та Месіанського Царства на захоплення скороминущими утіхами теперішнього життя – "стравою".

ХТО ЧИНИТЬ НЕПРОСТИМИЙ ГРІХ?

Щодо загальної думки відносно непростимого гріха, то ми намагалися показати у Викладах Святого Письма, що гріхи є непростимі настільки, наскільки вони добровільні. Але єдиними, хто може вчинити непростимий гріх, є ті, які увійшли в Церкву, які посвятили своє життя і були зачаті Святим Духом. Якщо вони відпадуть, для них це буде кінець.

Перед входженням у Христа, перед прийняттям Святого Духа теж, мабуть, є провини, проте ці провини не тягнуть за собою такої ж відповідальності, як провини посвяченого християнина, бо після входження в Господню сім'ю приходить більше світло і знання, а значить, більша відповідальність. Господь сказав, що ті, які знали Його волю, а не чинили, отримають багато різок, але ті, які її не знали і не чинили,

отримають менше. Багато хто з Господнього народу вчинив більш-менш добровільний гріх і отримав за це досить суворі різки.

Святе Письмо говорить про ступінь добровільного гріха, який є на смерть, і такий гріх згаданий як гріх проти Святого Духа. Це, як ми розуміємо, є гріхом проти ясного знання – усвідомленням зла і порушенням Божого Закону добровільно, свідомо. Юдеї, які розп'яли Христа, згрішили проти світла і мали велику відповідальність. Однак апостол Петро каже: "А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники" (Дії 3: 17). Вони не розуміли, що розпинають Господа слави. Та коли б хтось, зачатий Святим Духом, приєднався до такого злочину, тоді, зрозуміло, це була би зовсім інша річ. Покаранням такої особи, духовно просвіченої, було би ніщо інше як Друга Смерть.

Апостол Павло пояснює, чому Церква може грішити гріхом на смерть. Він каже, що коли ми грішимо добровільно після здобуття знання Правди (після того, як ми скуштували доброго Божого Слова і стали учасниками Святого Духа) і відпадемо (не просто спіткнемось, а цілковито відпадемо, повернемось до гріха), то це буде схоже на те, як помита свиня йде знову валятися в калюжі. У такому випадку провина буде повною.

ЧИ АДАМ ГРІШИВ ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА?

Відповідаючи на це запитання, ми повинні мати ясне уявлення про Святий Дух. Святе Письмо відповідає, що Святий Дух – дух інтелігентних Божих створінь, є духом синівства. Тварини не мають духа синівства. Вони не були створені на моральний образ свого Творця. Ангели мають дух синівства. Адам був створений на моральний образ і подобу свого Творця як Божий син. Тому ми повинні знати, що він мав цей Дух Отця, Дух синівства.

Коли Адам проявив неслухняність, це свідчило про втрату Духа синівства і позбавило його всілякої єдності з Отцем. Ця єдність із Богом була втрачена для всього його потомства. Але Бог влаштував так, що Адам може повернутися до Нього, і всі його діти можуть повернутися при бажанні. Про цей чин підняття і відновлення людства у Святому Письмі сказано як про давання, тобто злиття, Святого Духа.

Ця річ ще не стала надбанням світу, але тепер виконується в Церкві. Церква, прийнята до нової природи, в певних особливих умовах зачата в Євангельському віці до синівства і названа Божими синами. Про прийняття Церкви до єдності синів сьогодні і про благословення світу згодом йде мова у пророцтві Йоіла. Пророк говорить, що Господь "за тих днів" виливає Свій дух на рабів та невільниць, а потому, каже далі, виллє Свій Дух на кожне тіло, щоб люди теж могли повернутися до синівства, до єдності з Богом (Йоіл. 3: 1-5; Дії 2: 16-18).

Адам мав Дух Бога. Він прийняв його природнім шляхом, і коли б не гріхопадіння, цей стан тривав би далі, як у випадку святих ангелів. Ці ангели, не втративши згаданих відносин, не потребували особливого наділення Святим Духом.

ЧИ МІГ АДАМ РОЗКАЯТИСЯ?

Чи для Адама було можливо розкаятися після скоєння добровільного гріха? Слово "розкаяння" можна вживати подвійним чином. Ми часто вживаємо його в значенні каяття, жалкування за промах тощо, але таке загальне застосування цього слова не відображає його повного змісту. Воно означає "повернути втрачене", "повернутися до попереднього стану", тобто "обрати протилежний шлях до того, яким хтось рухався досі". Адам міг розкаятися в значенні виявлення каяття, але він не міг розкаятися в тому значенні, щоб повернутися до становища, в якому знаходився до гріха. Це вимагало, щоб інший сплатив ціну за його гріх. Св. Павло сказав про Ісава, що той був "нечестивцем" (Хом.), і "потім, як він хотів одержати благословення, він був відкинутий, бо не було в нього змоги змінити рішення, хоч його і просив про це з сльозами" (Євр. 12: 17, Хом.). В Ісава було вдосталь можливостей плакати і жалкувати, але він не мав змоги повернути назад те, що втратив. Так само з Адамом.

Однак така неспроможність розкаятися цілковито відрізняється від того, що апостол має на увазі, говорячи про Церкву. Він каже: "Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання

правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників" (Євр. 10: 25, 27). Для таких не може бути покаяння. Їхні серця стали занадто твердими. Їх неможливо "оновлювати до покаяння" (Євр. 6: 4-8, Хом.). Але для Адама Бог влаштував так, щоб Христос скуштував смерті за нього. Тепер же Христос більше не вмирає, і той, хто раз здобуває користь від Христової смерті і зловживає нею, потрапляє під вирок смерті вдруге, і від неї (Другої Смерті) немає порятунку.

БЕЗПІДСТАВНІ ПОБОЮВАННЯ ДЕЯКИХ

Віримо, що більшість людей, які думають, що вони скоїли гріх на смерть, мучить страх, і вони у більшості випадків потребують тільки кращих вказівок стосовно Господа, Його характеру та діяльності. До нас приходили люди з панічним страхом у розумі, переконані, що вони скоїли гріх на смерть і що в них немає надії помиритися з Богом. Часом вони розповідали тільки про свої побоювання, збентежені до краю, але їхнє відверте каяття і жалкування було добрим знаком. У деяких випадках, коли вони розповідали нам про те, що трапилося, нам вдавалося за п'ять хвилини заспокоїти їх і показати, що вони неправильно сприймають речі. Це давало їм великий мир. Одна особа розповіла, що це мучило її вісімнадцять років. Тепер же вона радіє в Господі і служить Йому якомога прийнятним чином.

Властива думка полягає в тому, що когось не можна повернути назад, якщо він добровільно та свідомо полишив Господа. Бог шукає відданих, і якщо хтось виявляє добровільний, навмисний непослух, то він взагалі не буде придатний до життя. Однак, коли ми бачимо розкаяння, ми можемо дивитися з надією.

ГРІХ ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА НЕПРОСТИМИЙ

Ми повинні бачити різницю між гріхом проти Святого Духа і гріхом на смерть. Іншими словами, гріх проти Святого Духа може бути різного ступеня огидності в очах Бога. Ми можемо говорити про малі гріхи і про великі гріхи проти Святого Духа. Жодний гріх проти Святого Духа непростимий. Деякі з цих гріхів можуть бути покарані різками, а інші – смертю.

Фарисеї, до яких Ісус звертав Свої слова, не мали Святого Духа синівства. Але вони мали певне знання про світло Святого Духа в особі нашого Господа. Святий Дух був явний у Ньому знаменним чином. Юдеї перебували під різним ступенем осуду, залежно від того, наскільки очі їхнього розуміння були відчинені. Ті, які отримали мало знання і відкинули його, мали менше відповідальності, ніж ті, які бачили більше і відкинули. А ті, які перекручували Його, грішили не стільки проти Нього, скільки проти Святого Духа в Ньому.

Наш Господь сказав, що всякий гріх і богозневага простяться людям, окрім гріха проти Святого Духа. Цей гріх не пробачиться. Фарисеї, хоч не були прийняті до Божої сім'ї, тим не менше мали велику міру світла і, відповідно, велику міру відповідальності. І коли вони, маючи стільки світла, перекручували його, це свідчило про велику міру злочинного умислу з їхнього боку, який, за словами Ісуса, обов'язково отримає покарання. Однак мало хто, можемо сказати, у той час мав настільки повне знання, щоб вважатися винуватим повною мірою.

ГРІХ ЮДИ

Гріх на смерть є повним гріхом проти Святого Духа, гріхом проти повного світла та знання, навмисним, добровільним гріхом. Ми знаємо тільки одну особу, яка мала повне світло і повну можливість ще до воскресіння нашого Господа і приходу благословень П'ятидесятниці, і цією особою був Юда. Його особливе світло полягало не тільки в тому, що він бачив Ісуса, Його чуда і був свідком Його шляхетного характеру, але Юда особисто отримав цей святий Дух, що дав Ісус, і скористався з нього, виганяючи демонів і т. п.

Ісус сказав: "Горе тому чоловікові, що видасть він Людського Сина! Було б краще тому чоловікові, коли б він не родився" (Мр. 14: 21). Юда мав достатньо світла, яке засудило його не тільки до різок та покарання, але й до того, щоб більше не мати жодної можливості та надії. Він згрішив проти дуже великого світла. Крім Юди ми не знаємо нікого, хто коли-небудь згрішив

гріхом на смерть, окрім тих, які виявилися невірними після зачаття Святим Духом як Нові Створіння і отримали Божий розум, Святий Дух.

ЛІКУВАННЯ ДУХОВНОЇ ХВОРОБИ

Святе Письмо також дає зрозуміти, що кожен, хто потрапив у стан дуже низької духовності, може мати можливість відновитися, але не сам, а через служіння вірних осіб із Царського Священства. Апостол Яків каже, що дехто є "хворий". Він каже, щоб такий покликав старших Церкви, щоб вони помолилися над ним і щоб молитва віри повернула Його до спільності з Богом, а потім додає: "Той, хто грішника навернув [врятував] від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті" (Як. 5: 20). Мабуть, ця душа є у смертельних муках; але якщо вона проявить достатньо віри, покличе кількох вірних братів і покірно визнає свій гріх та попросить про молитви, вона, очевидно, зробить крок, який буде прихильно сприйнятий Господом. І Господь може дати їй ще нагоду і випробування.

Ми вважаємо, що така особа, як правило, не має жодної потреби визнавати свої провини перед ким-небудь, за винятком того, проти кого вона провинилася і перед ким належало би вибачитися. В інших випадках наші гріхи потрібно визнавати тільки перед Господом, хіба що склалися крайні обставини, коли особа втратила спільність із Ним і відчула, що інакше її чекає повне відчуження від Бога. В останньому випадку ми би радили такому брату покликати старших Церкви і зізнатися, щоб його гріх проти Святого Духа міг бути скасований.

КАЗАТИ НЕПРАВДУ СВЯТОМУ ДУХУ

Дехто запитував: "Чи гріх Ананії та Сапфіри був непростимим?" Відповідаємо: дійсно, це був непростимий гріх, бо Ананій та Сапфіра далі мертві. Наскільки ми знаємо, вони будуть мати можливість у майбутньому. Не нам встановлювати ступінь добровільності, пов'язаної з їхнім поганим вчинком. Тільки Господь може це знати, і Він ще не об'явив Свого рішення. Можливо, що вони були тільки позбавлені теперішнього життя і матимуть нагоду в майбутньому. Якщо ж вони справді були зачаті Святим Духом, то такого не буде, тому що всі, хто матиме частку в Малій Черідці або Великій Громаді, отримують свої картання та труднощі для очищення в цьому житті, і ніхто з них не прийме жодного покарання в майбутньому житті. Апостол каже, що ми не прийдемо на осуд зі світом. Ми отримуємо наше випробування стосовно вічного життя або вічної смерті в теперішньому часі.

За днів апостолів, коли визначилася певна єдність інтересів, деякі вірні продавали маєтки і складали до загальних коштів. Хоча в такому продаванні майна і віддаванні до спільної скарбниці не було нічого примусового, факт, що тих, які це робили, високо цінували в Церкві, сам по собі ставав сильцем для декого, хто, не маючи дійсного духа допомоги і пожертви, прагнув мати схвалення братів.

ПЛАЧЕВНІ НАСЛІДКИ СВІДОМОГО ОБМАНУ

Ананій та Сапфіра були з цього класу. Хоча вони прагнули схвалення від Церкви, проте їм не вистачало справжнього духа жертви. У них був маєток, який вони вирішили продати. Щоб виглядати в найвищому значенні святими перед віруючими, вони збиралися додати до загальних коштів повну суму, отриману від майна. Але потайки від інших вони плекали менш шляхетні почуття. Порадившись, обоє вирішили залишити частину грошей від продажу для майбутніх потреб, але при цьому віддати так, немовби вони пожертвували всю суму.

Неправильність їхньої поведінки очевидна. Як ствердив апостол Петро, маєток був їхнім, і, продавши його, вони далі мали право робити з ним так, як їм було до вподоби. Але у цій справі треба було залишатись чесними, і якщо вони хотіли дати десяту частину або половину, або всю суму, то це була їхня особиста справа, і ніхто не мав найменшого права шукати в цьому помилку або критикувати їх. Зло полягало у вчиненому обмані – намаганні видати частину заробленого за повну ціну з наміром обдурити Церкву і отримати похвалу за пожертву, більшу, ніж та, яка була насправді. Як сказав св. Петро, вони обманули не людину, а Святий Дух Бога. Це, і тільки це, було гріхом, за який вони померли.

Запис подає, що "обгорнув страх великий всю Церкву" – велике пошанування до Бога та Його представників, апостолів. Це принесло усвідомлення, що посвячення Господу дуже відрізняється від безцільних форм. Це означало (не тільки для тих, хто вже задіяний в Господній справі, але й для тих, хто згодом мав приєднатися до Церкви), що кожному, хто нещирий, було би краще не намагатися претендувати на учнівство. Цілком можливо, що ця лекція довгий час мала вплив – упродовж життя апостолів.

Можемо розглянути певну лекцію, яку Господній посвячений народ може засвоїти з цієї події минулого. Передусім Бог прагне бачити "правду в глибинах" – у серці, і кожний, в кого немає цієї риси, – відвертості, чесності, правдивості не може подобатися Богу і, відповідно, не може мати частки у славі, що незабаром буде роздана вибраному класу цього Євангельського віку (Пс. 51: 8).

Коли ми дивимось на себе, то усвідомлюємо, якими недосконалими є всі члени деградованого людства. Коли ж ми роздумуємо над Божою досконалістю, то приходимо до висновку, що є тільки одна риса, яку можуть мати деградовані створіння і яка може отримати Божественне схвалення. Цією рисою є чесність. Справжній християнин повинен чесно признатися у своїх помилках, у своїх вадах. Він повинен чесно визнати, що його здібність є від Бога через Христа, а не від нього самого. Він повинен чесно намагатися досягти критерію, виставленого перед ним в Євангеліє. Він повинен чесно погодитися з тим, що не може робити те, що хоче. Він повинен щиро і цілковито прийняти праведність Бога у Христі Ісусі як прикриття його вад. Ми схильні вірити, що найбільшим гріхом у Церкві, серед посвячених віруючих, є гріх нечесності, тобто гріх, стосовно якого Божественне несхвалення так яскраво проявилося у випадку Ананія та Сапфіри.

Це далі особиста справа – як було за днів апостолів. Кожна особа з Господнього народу повинна відповісти за власну поведінку перед Господом. Тому всім, хто шукає Божественного схвалення, потрібно бути пильними, щоб не потрапити під вплив поширеного лицемірного ставлення, а ставитись до Господа з чистим та чесним серцем. Треба пильнувати, щоб, віддавши все, згідно з угодою, Богу та Його службі, нічого не брати назад; вважати весь свій час, вплив, засоби, життя повністю присвяченими Господу, використовувати їх як Господні, і в такий спосіб, в який, віримо, Він хотів би, щоб ми застосовували їх як вірні слуги.

R5451 (1914 р.)

ОГОЛОШЕННЯ

Цьогорічне свято смерті нашого Господа Ісуса Христа ми святкуємо 21 квітня після 18 години (початок 14 Нісан за юдейським календарем). Нехай воно буде великим натхненням для всіх Господніх послідовників (1 Кор. 10: 15-17).

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг "Виклади Святого Письма"
  - Том 1 – "Божественний план віків" (укр.)
  - Том 2 – "Надійшов час" (укр. та рос.)
  - Том 3 – "Нехай прийде Царство Твоє" (укр. та рос.)
  - Том 4 – "Битва Армагеддону" (укр.)
  - Том 5 – "Примирення між Богом і людьми" (укр.)
  - Том 6 – "Нове Створіння" (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворения (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку **www.scripturestudy.net**, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.